

ALLERS FAMILIE-JOURNAL



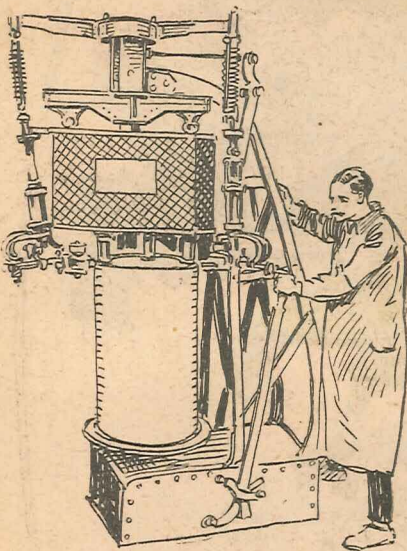
En sommerhilsen ved vintertid.

Efter en akvarel.

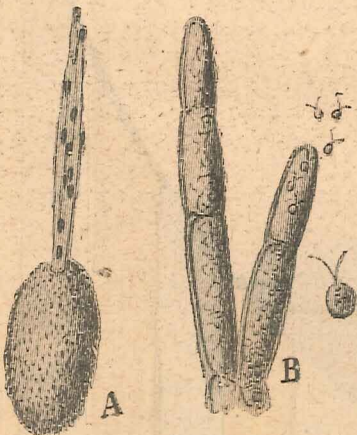
KURIOSITETER



En kilde som vælder ut av et træ. I Flühhacker i kanton Bern i Schweiz findes der en kilde som er enestaaende i sit slags. Den sprudler nemlig ikke som andre kilder frem av jorden eller mellem klippenes stener, men dens vand kommer ut av et stort træ, som det fremgaar av fotografiet her.

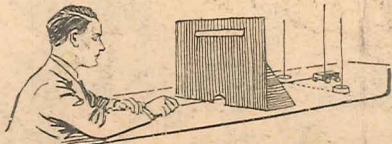


Elektrisk svejsning bruges nu bl. a. til indsætning av bunder i jerntønder som anvendes ved transport av petroleum, olie og lignende. Svejsningen udføres av en maskin som med en mands betjening kan sveise fast en hel jernbun av over en halv meters tvermaal i løbet av bare et minut, og elektrisk svejsning av transportfat er derfor en metode, som er meget kulbesparende.



Bombkastere i planteverdenen og plantefrø, som bevæges ved skibspropeller. Naar en plante har blomstret og sat frø, er det av største betydning for den at faa dette frø spredt saa vidt omkring som mulig, og derfor er der paa alle maater sørgt for at dette kan ske. Mange planter er i denne henseende ganske passive og lar vinden eller fuglene og insekterne besøge frøene spredt til andre steder. Men der er ogsaa planter som optræder aktivt og selv sør-

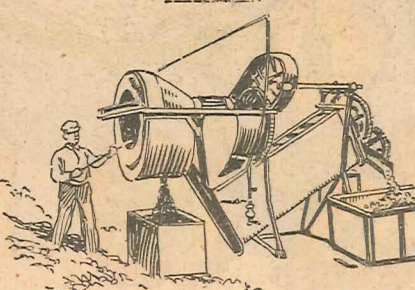
ger for spredningen. Til disse hører en agurkart, Ecballium elaterium, som dens latinske navn lyder. Med en kraft av 14 til 15 atmosfærers tryk udslynger den sine frø til en afstand av 60 centimeter. (Fig. A paa billedet.) Hos andre planter er forplantningscellerne forsynet med veritable smaa skibspropeller, der driver cellene frem i vandet som smaa motorbaater. Dette finder saaledes sted hos en bestemt algeart, Cladophora. (Fig. B paa billedet. Cellene er her sterkt forstørret.)



En morsom prøve paa hvor godt man ser kan meget let arrangeres. Man stiller to strikkepinder lodret paa bordet, 15 centimeter fra hverandre, idet man benytter store korkskiver eller træstykker som fundament. A en fyrstikæske og smaa korkskiver lager man en liten vogn, og paa denne vogn anbringes en tredje strikkepinde, ligeledes i lodret stilling. Derefter lager man av pap en skjerm og udskjærer i den en spalte oventil paa 15 centimeters bredde og 2-3 centimeters høide, og nedentil udskjærer man en halvrand aapring, gennem hvilken snoren fra det lille kjøretøj føres. Problemet bestaar nu i at man trækker den lille vogn langsomt fremover indtil de tre strikkepinder er „over et“, det vil si staar i linje med hverandre. Men man maa vel at merke under forsøket sitte slik at man gennem spalten bare kan se det øverste av de tre strikkepinder. Under denne betingelse er det slet ikke saa let, som det kan se ut til, at løse problemet tilfredsstillende. Men kan man gjøre det, har man derved git sig selv attest for at man har gode øine. Som selskabelig underholdning er denne prøve baade i sig selv interessant og ikke almindelig kjendt.

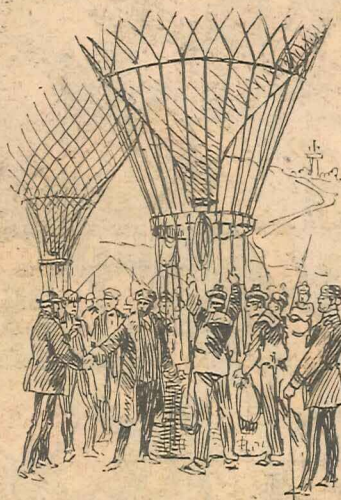


Døvstumme barn forsynes med identificeringsmerke. I en amerikansk døvstummeanstalt har man indført den metode at hvert barn som hører til anstalten, faar skrevet sit navn og hjemsted paa halsen ved hjælp av uudslettelig merkeblæk. Skulde et slikt barn ved en hændelse komme bort fra anstalten og ikke selv kunne gjøre rede for hvad det heter og hvor det hører hjemme, kan man altsaa skaffe sig disse oplysninger ved bare at kaste et blik paa barnets hals.

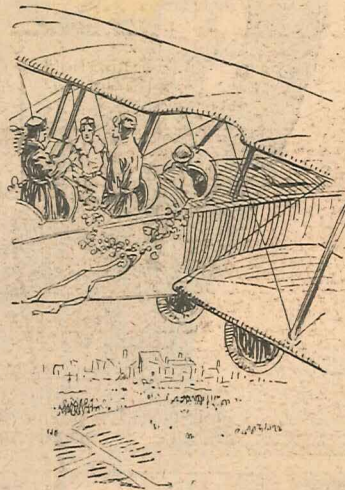


Store værdier som eilers vilde gaa tapt kan reddes ved hjælp av en maskin som den der sees her. Det er en slaggseparator, og den har til opgave

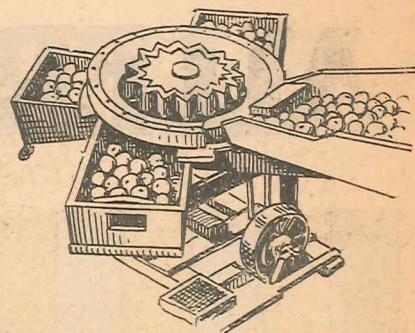
at utskille av de vældige slaggynger, som i tidens løp hoper sig op ved mange industrielle anlag, alle de kul- og koksrester, som altid findes mellem brændselsslagg i større eller mindre mængde. Slaggen skuffes ind i et roterende sold, hvor slaggenes mest fintdelte bestanddele sorteres fra. Resten ghr derefter ned i en skraatstillet beholder hvori der er vand, som ved hjælp av f. eks salt har faat større vegt-fylde end rent vand. I denne saltopløsning svømmer de uforbrændte kul- og koksrester ovenpaa, mens de rene slag-ger synker tilbunds. To „snelger“ skruer nu kullene og slaggen op til beholderens øverste ende, idet den nederste „snel“ tar sig av slaggen, og den øverste sørger for kullene. Paa den maate kommer hver slags i sin særlige kasse, og kullene kan endnu en gang komme paa fyrstedet. En slik maskin kan paa en time rense 2½ ton slagger og vil særlig i kulfattige tider som disse kunne gjøre krav paa opmærksomhet.



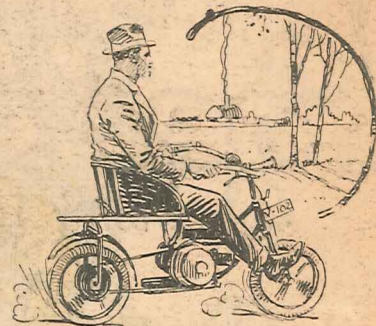
En historisk ballonfart. Da Frankrike i 1870 hadde erklært Tyskland krig, og da Napoleon den tredies keiserdømme var sunket i grus, blev Léon Gambetta den 4. september 1870 utnevnt til indenrigsminister i den provisoriske regering som foreløbig hadde magten. For at fremme rustningene ute omkring i de franske provinser forlot Gambetta den 8. oktober det indesluttede Paris. Billedet gjengir det øieblik da Gambetta tar avsked for at gaa i gondolen og paabegynde sin navnkundige ballonfart, som forløp heldig, idet ballonen passet de fiendtlige linjer uten at lide nogen skade. Lykkelig og vel naadde Gambetta Tours og organiserte nu den ene hær efter den andre, som blev sendt mot tyskerne, men altsammen uten virkning. Frankrike glemte dog aldrig sin store søn for hans glødende fædrelandskjærlighets skyld, og nylig blev hans hjerte høilidelig overflyttet til Panthéon.



Bryllup i luften. At baade brud og brudgom er reist luftveien til det sted hvor vielsen skulde foregaa, er hændt mer end en gang, og ogsaa at bryllupsreisen bakefter er foretat pr. flyvemaskin. Men at selve det høitidelige bryllup har fundet sted saa at si oppe i skyene, høit høvet over en storbys vrimmel av gater, er sikkert enestaaende. Et slikt bryllup fandt nylig sted i Filadelfia. Mens den blomster-smykkede flyvemaskin suste avsted gennem luften over Filadelfia by, ga brud og brudgom hverandre sil ja og mottok den officielle besegling av pagten,



En eplesorteringsmaskin som skiler smaa epler fra store og mellemstore med den største nøiagtighet, og som tillike er saa let at transportere at den uten besvær kan flyttes rundt i haven, hvor der er bruk for den, er nylig konstruert. Den bestaar av et vandret, roterende hjul, som i kanten er forsynet med en række indsnit saa det ligner et tandhjul. Naar eplene fra tilførselskanalen spres utover dette tandhjul, fordeler de sig hurtig av sig selv mellem tændene paa det roterende tandhjul. Utenom tandhjulet er der en spiralformet ramme med forskjellig avstand fra tændene i tandhjulet. Og saasart eplene er ført hen til et sted hvor avstanden er stor nok til at de kan slippe igjennem, falder de ned i en kurv eller kasse, som er opstillet nedeunder, hver størrelse for sig i sin kurv. Maskinen drives ved hjælp av et traabret.



En lilleput-motorcykel med ganske lave hjul og med makelig sæte er en av de sidste attraktioner paa motorcyklens område. Paa en slik lilleputmaskin skal man med stor lethed kunne sno sig gjennom en storstads trafikvrimmel. Maskinen er desuten let at komme paa og av, og skulde det hænde, at man veltet, kan faldet under alle omstændigheter aldrig komme til at ske fra nogen større høide, da man er jorden saa nær som man kan ønske sig.



De berømte vandfald ved Stanley-Pool. Kongoflodden er overordentlig rik paa vandfald, som naturligvis i høi grad vanskeiggjør seilasen paa den. Den berømte engelske opdager Stanley, som i 70 og 80-aarene i forrige aarhundre henrev verden til beundring ved sine mange eventyrlige og farefulde togter gjennom „det mørke fastland“, har disse vandfald genert og sinket meget, idet han var nødsaget til at konstruere sine dampbaater slik at de var til at skille ad. Naar han da kom til et vandfald — som f. eks. til Stanley-Pool-faldene som sees paa billedene her —, blev baatene skilt ad og paa negrenes sterke skuldrer baaret utenom faldene, hvorefter baatene hiere oppe igjen blev sat sammen, saa seilasen kunde fortsættes indtil et nyt vandfald slanset den utrættelige opdager, hvorefter baatene paany blev skilt ad, baaret op over faldet, sat sammen igjen o.s.v. Stanley-Pool-faldene har faat navn efter Stanley, da han er den første europeer som har været ved dem. Han opdaget dem i 1877 paa sin første store Kongofærd.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 8.

Torsdag 24. februar 1921.

45 aarg.



Somaliskrigere slukker sin tørst ved et vandhul i ørkenen.

Efter tegning av R. Caton Woodville.

Ved ørkenkilden.

(Til ovenstaaende billede.)

Somalilandet, det trekantede horn som stikker ut fra Afrika mot øst ret overfor Arabiens sydkyst, er et av de faa land i verden hvor der endnu er eventyr og farer at opleve, takket være naturens grumhet og befolkningens aldrig

sovende lyst til at slaa ihjel enhver fremmed som vaager at sette sine ben indenfor de skiftende grænser som omslutter dens landomraade. Det indre av dette vilde negerrike er en tør, vidtstrakt ørkenhøislette, fattig bevokset med krat og buske.

For alle andre end de indfødte er det livsfarlig at færdes i disse egne, kun somaliene selv kjenner landets lumske farer og har gjennom et langt

nomadeliv vænnet sig ti' at være uten vand i dagevis. Mangelen paa vand er den store uhygge og rædsel ved dette sandland; det er den som har tvunget de reisende til at vende om, selv naar negrenes blodtørst og andre farer var overvundet. Og mer end engang har selv en indfødt somali været døden nær fordi han ikke itide har fundet et av de smaa vandhuller som skjuler sig midt i det brændende øde og hvis kjølige kilde alene er istand til at stille hans tørst.

Taushetens aak.

Av

Amy Mac Lauren.

(Autorisert oversættelse.)

(Forts.)

Det var ikke samvittigheten som foruroliget hende. Hun hadde i saa lang tid ignorert den saa fuldstændig at den hadde op-hørt at ha nogen betydning for hende. Det var hendes blinde instinkt til selvopholdelsesdrift som tok magten fra alt andet. Livets verdslige nydelser som var det eneste hun brydde sig om, skulde berøves hende. Vanære og ruin stirret hende imøte. Hendes eneste chance til at undgaa den laa i om hun kunde utnytte dette møte under fire øine med Nanny paa en heldig maate. Jacks hustru maatte for enhver pris forhindres i at vende tilbake til ham. Han maatte aldrig faa anledning til at fortælle hende hele historien. Saasnart Nanny fik vite i hvilken tynd traad hun holdt sin magt over ham vilde grunden bli revet bort under hendes føtter.

Og da vilde opdagelsen av hendes bedrageri bli følgen. Jack vilde opdage at han hadde været gjenstand for et lavt komplot, at der under falsk foregivende var presset penger av ham. Hun var, rent ut sagt, en forbryder, og hun imøtesaa med rædsel følgene av sine handlinger hvis de kom for dagens lys.

De to kvinder saa paa hverandre i taushet. Blodet begyndte at koke i Nannys aarer. Kampinstinktet var arvelig i hende. Hendes far hadde været chef for en høilandsstamme hvis blod hadde plettet lyngen paa mange valpladser under kampen for konge og land.

Nanny var ikke nogen taalmodig kvinne og var ikke skikket til at vente. Hun var den første som talte.

„Hvorfor er De kommet?“ spurte hun.

XVIII.

„De taler ikke sandt!”

Mrs. Maynard følte at hun hadde held med sig. Hun hadde truffet Nanny alene, og nu banet Nanny veien for hende ved at tale først og gi hende anledning til at svare netop paa det spørsmål hun ønsket.

„Fordi der er nogen ting jeg har at si Dem,” svarte hun. „Jeg tror det er riktigst at De faar vite Dem.”

Nanny gjengjældte hendes blik uten at blunke.

„Jeg vet meget godt hvad De mener,” sa hun. „Men jeg vil ikke høre paa Dem. Min mand vil nok si mig alt hvad jeg behøver at vite.”

Mrs. Maynard vendte hodet og saa ut av vinduet. Denne bevægelse skulde bety at hun saavdt mulig ønsket at skaae sin tilhørerindes følelser. Hun uttalte ordene langsomt, klart og distinkt.

„Han vil fortælle Dem en historie om ting som hændte for længe siden. Det vil alt sammen være sandt, men han vil ikke fortælle Dem ting som er hændt i de sidste aar — efter Deres egteskap. Jeg vet han vil at De skal vende tilbake til ham. Han vil ikke si Dem hele sandheten. Det tør han ikke. Dersom han gjorde det vilde De aldrig vende tilbake til ham som hans hustru.”

Nanny følte det som om kjolen holdt paa at kvæle hende. Hun stak fingeren indunder halsutringningen for at løsne den.

Hvorledes turde denne kvinde vaage at tale slik til hende? Hun var saa opbragt at det var hende umulig at bekjempe sin stemme da hun svarte:

„De taler ikke sandt! Jeg tror ikke et eneste øieblik paa det De sier!”

Mrs. Maynard saa rolig paa hende. Der var noget skrækkindjagende i hendes unaturlige ro.

„Hvorfor er han reist bort?” spurte hun. „Tjeneren sa han reiste bort for to dager siden.”

Nanny blev overrumplet. Spørsmålet lød saa naturlig.

„Fordi De hadde faat ham til at love at tie endda en uke. De hadde ingen ret til at avkræve ham et slikt løfte,” sa hun heftig.

Heldet syntes stadig at følge Mrs. Maynard. Hvert av hendes ord hadde været et velrettet skud skjönt hun hadde talt paa lykke og fromme. Hun visste ikke det ene øieblik hvilken chance det næste vilde by hende.

Hun stirret forbauset paa Nanny.

„Har jeg faat ham til at avgi et løfte? Hvilket løfte? Jeg forstaar Dem ikke.”

„De forstaar

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.



Brutus dømmer sine sønner til døden. — Efter Lethières maleri.

Lucius Junius Brutus levde i Rom om trent 500 aar før Kr. Han var en ivrig republikaner og fik folket ophidset til at jage kong Tarquinius bort, hvorefter han grundla den romerske republik. Han stod for folket som indbegrepet av alle republikanske dyder, og da hans to egne sønner gjorde sig skyldige i en sammensvergelse mot republikken lot han dem dømmes til døden for at vise folket sin retfærdighetssans. Brutus faldt selv i aaret 509 f. Kr. i en kamp mot den fordrevne kong Tarquinius' søn.

det meget godt,” sa Nanny. Hun holdt hændene tæt sammen. Hun glødet av vrede. Det var med den største anstrengelse hun holdt sine hænder knuget sammen; hun længtet efter at rive noget istykker, efter at splitte det væv som hun følte sig omgitt av.

„De skal ikke prøve paa at indbilde mig noget,” sa hun hastig. „De har aldrig kunnet narre mig. Like fra det første øieblik jeg saa Dem visste jeg hvad De var. De har kastet Jack blaar i øinene! De har faat magt over ham ved at appellere til hans ædelmodighet og ridderlighet og en misforstaat pligtfølelse. Han gav mig sit ord paa det forleden — for bare tre dager siden i dette hus, — at han aldrig hverken i ord eller gjerning hadde begaaet uret mot mig, og jeg sa ham at jeg trodde ham. Ikke før han selv staar for mig og jeg hører ham si at det han sa var usandhet vil jeg tro Dem. De vet ikke hvad sandhet er. Jack har aldrig sagt nogen usandhet. Han kan ikke lyve.”

Hun lænet sig aandeløs tilbake i stolen. Hun følte at hun skalv over hele kroppen, men hendes øine var faste og rolige som før, og de forlot ikke et øieblik Mrs. May-

nards ansigt. Nanny saa at hun tørket sig med sit lommetørkle i ansigtet og blev saa hvit som kniplingen hun hadde i halsen.

Nanny hadde sagt hvad hun vilde si. Hun lovte sig selv i sit stille sind at hun ikke vilde si et ord mer til sin mands forsvar. Det var uværdig for hende at drive med at forsvare hans ære. Hvorfor blev Mrs. Maynard her? tænkte hun. Hvorledes kunde hun bli efter det hun — Nanny — hadde sagt til hende? Var hun blottet for alt som het skamfølelse? Hun vilde gi hende to minutter. Hvis hun da ikke av egen drift forlot værelset vilde hun ringe og gi ordre til at vise hende ut. Hun saa paa det lille guldur paa kamingesimsen. To minutter etter — ikke et sekund længer — og Nanny foldet hændene i fanget og ventet.

Mrs. Maynard spilte ut sit sidste kort. Hun visste det var det sidste og det bedste, og hun la det paa bordet stadi med den samme uforstyrrelse

relige ro som hun hele tiden hadde bevart.

„Hvis De vender tilbake til ham saa vil De før eller senere opdage sammenhængen. Det er mer menneskekjærlig at si Dem det nu saa De kan bli skaanet for den smerte at skulle forlate ham igjen. I tre aar før Deres mand giftet sig med Dem — og hele tiden siden — har Deres mand betalt mig en bestemt aarlig sum.”

Hun saa nedover sin dragt. Trods dens tilsynelatende enkelhet var den utvilsomt meget kostbar.

„Han er ikke den mand som gjør noget halvt,” mumlet hun. „Naar han gir bort noget er han ikke knepen!” Og hun løftet øinene og iagttok virkningen av sine ord.

Hun mente at ingen kvinne kunde være saa latterlig forelsket i en mand at en slik tilstaaelse som den hun hadde gjort ikke skulde gjøre indtryk paa hende. Men Nannys uttrykk forvirret hende. Hendes store øine der straalte som stjerner var vidt aapne og fæstet ret paa hende, men ikke en skygge av tvil formørket deres tindrende glans.

Der var en sætning som Nanny atter og

atter gjentok for sig selv. Hun bad om at hendes kraft ikke maatte svigte hende, at denne ene sætning stadig maatte bli et sikkerhetsanken hun kunde holde fast ved indtil spændingen var forbi.

„De taler ikke sandt!” sa hun med fast stemme.

Nu gav Mrs. Maynard slip paa noget av sin selvbeher-skelse. Det var ikke fordi hun følte at hun

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Den yndigste rose er funden —

Den yn dig - ste ro se er fun den, blandt sti ve ste tor ner op run - den;

Vor Je sus den dei lig - ste po de, blandt syn - di - ge men - ne sker gro - de.

Al verden nu burde sig fryde,
Med salmer mangfoldig udbyrde,
Men mangen har aldrig formummet,
At rosen i verden er kommet,

Forhærdede sjæle som blive,
Som torner og tidsler saa stive,
Hvi holde I eder saa ranke,
I stolthets fordærvede tanke!

Lad verden mig allting fratage,
Lad tornerne rive og nage,
Lad hjertet kun daane og briste,
Min rose jeg aldrig vil miste!

hadde tapt saken, men hun mente at nu vilde et litet følelsesutbrud gagne den.

„Jeg vilde skaane Dem hvis jeg kunde. Ydmyger jeg ikke mig selv for at faa Dem til at indse sandheten?” sa hun med brutt stemme. „Hvorfor har han forlatt Dem? Hvorfor sa han at jeg hadde sendt ham fra Dem? Hvilken grund kan han ha til at ønske en ukens utsættelse? Kan De ikke skjønne det? Forstaar De ikke den kamp som foregaar i ham?”

Nannys ansigt var som stivnet til sten. Hun var tilmode som om hun var en automat — en voksdukke som var forsynt med en talemaskin i siden, og som bare var istand til at si en eneste sætning tydelig.

„De taler ikke sandt!” gjentok hun. Hun visste hun uttalte ordene, men det var bare en mekanisk handling av hjernten som frembragte den.

„De vil altsaa ikke frelses?” mumlet Mrs. Maynard sørgmodig. „Jeg har gjort alt hvad jeg kunde. Min ydmygelse har altsaa været forgjæves.”

Hun trak sit lommestørklæ frem og tilbake mellem fingrene og saa ned paa sit slæp som laa paa teppet ved siden av hendes stol.

„De sier at De ikke tror mig. Mine ord kan ikke overbevise Dem, men hans ord da? Vil De tvile paa dem ogsaa? Hans egne skrevne ord? Hans brever til mig i de sidste seks aar? Jeg har ikke skilt mig ved et eneste av dem. Jeg kunde ikke bære over mit hjerte at ødelægge dem.”

Hun knuget krampagtig hændene sammen og saa ut av vinduet.

„Han skrev alltid selv til mig. Alt hvad han gjorde for mig gjorde han av egen fri vilje. Han gav villig og ødselt. Det bekræfter hans egne ord.”

Hendes stemme sank og blev hviskende. „Ingen andres øine end mine har nogensinde hvilt paa disse brever, men hvis ikke noget andet kan overbevise Dem om den skrækkelige feiltagelse, De begaar, hvis De stadig fortsætter at være blind for den pligt De skylder Dem selv og Deres barn — saa vil jeg vise Dem brevene. Saa kan De ved selvsyn overbevise Dem om hans skyld.”

Ved at høre barnet nævne forandredes Nannys ansigt. Moderkjærlighetens sterke instinkt som lærer en kvinde at kjærligheten til hendes barn er den helligste del av hendes natur hadde aldrig været vakt i hende saa gjennemgripende som i dette øieblik.

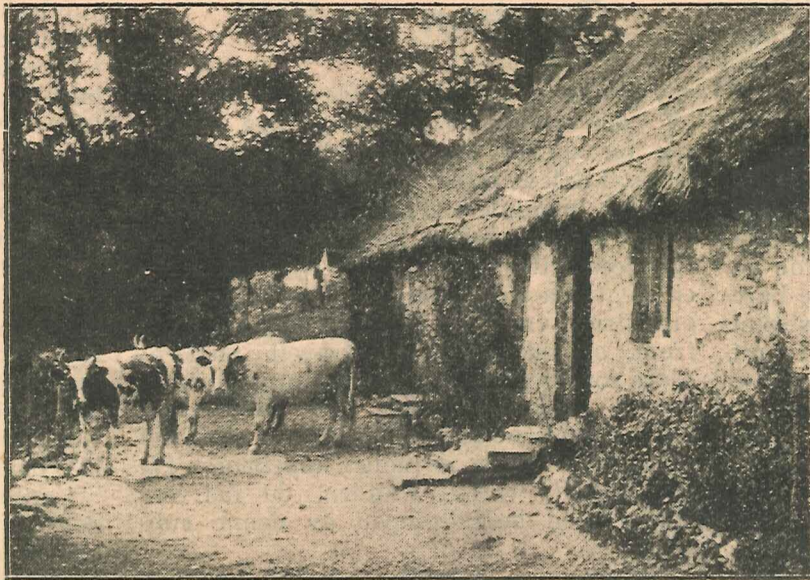
Hun sprang op. Blodet for hende op i kindene og hendes øine flammert.

Denne kvinde vaaget at nævne hendes barn! Dersom hun blev et øieblik længer i samme værelse som hun kunde hun ikke svare for hvad hun gjorde.

Hun gik hastig gjennom rummet bort til klokken og la sin haand paa ænen. Hun ringte ikke. Hun stod med ryggen til den og pekte med sin andre haand paa døren.

„Hvis De ikke forlater værelset øieblikkelig skal jeg sørge for at De blir jaget ut av huset!”

Mrs. Maynard hadde ogsaa reist sig og hun følte sig baade legemlig og aandelig brutt under Nannys blik. Hun forsøkte at ta sig sammen og gi sig et skin av værdighet idet hun gik gjennom det lange rum, men det lyktes hende ikke. Hun hadde omtrent naadd døren og strakte haan-



Sommerstemning. — En fotografisk studie.

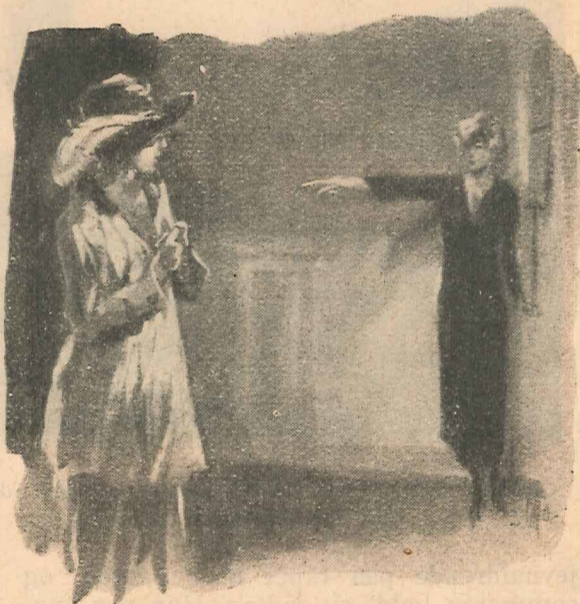
den ut for at aapne den da Nannys stemme lød i hendes øre:

„Stans! Kom tilbake!” Og skjönt det var hende en lidelse at se denne forhadte kvindes had og foragt saa tvang en magt hun ikke kunde motstaa Evelyn Maynard til at stanse og vende sig om.

Nannys ord lød klare og distinkte:

„De har kastet skam paa Dem selv til ingen nytte. Jeg tror ikke paa den beskyldning De har utslynget imot ham. Han har git mig sit ord paa at han aldrig har begaaet nogen uret mot mig. Hans ord tror jeg fremfor Deres.”

Ved de sidste ord sluttet hendes haand fastere om klokken og hun ringte heftig.



„Hvis De ikke forlater værelset øieblikkelig skal jeg sørge for at De blir jaget ut av huset!” sa Nanny.

Mrs. Maynard blev staaende hvor hun stod. Hun forsøkte at tale, men kunde ikke. Hun forsøkte at gaa, men kunde ikke røre et lem. Den bydende, unge, sortklædte skikkelse som fremhævedes saa klart mot den hvite væg, og foragten som flammert ut av de klare øine holdt hende naglet til stedet.

Der lød hastige skridt og en stuepike kom ind.

Hun saa litt forskrækket ut. Klokken hadde ringt saa voldsomt at hun trodde der var skedd noget usedvanlig.

„Mrs. Maynards vogn!” sa Nanny, og uten at vente for at se hvoledes Mrs. Maynard kom ut av værelset, gik hun tilbake til sin stol ved vinduet.

Her sat hun længe og stirret paa mønsteret i gulvteppet. Hun hørte en stemme tale og opdaget uten forbauselse at det var

hendes egen og at hun talte med sig selv.

„Jeg trodset hende til det sidste,” hørte hun sig selv si. „Hun er gaat bort med den bevissthet at jeg ikke trodde hende. Jeg gav ikke tapt i en eneste ting. Jeg sa hende fra første øieblik at hun ikke talte sandt.”

En smertelig trækning gik over hendes ansigt. Hun krøp sammen i stolen og la sit kind mot kanten av det haarde trærverk.

„Er jeg da saa sikker?” Og hun bevæget hodet rastløst frem og tilbake som en der har store smerter.

„Jack, Jack, hvorfor reiste du bort? Hvorfor overlot du mig til hendes barmhjertighet? Hva fik dig til at love at tie en uke til?”

Hun lidde. Saa fortsatte hun med lav stemme:

„Fik hun ham til at gi løftet? Talte hun sandt eller ikke da hun sa at hun ikke visste hvad jeg mente? Der er bare gaat tre dager. Der er endda fire dager til jeg faar se ham og faar vite hvad det er han vil si mig. Vil min tillid til ham holde ut? Hvert av hendes ord vil komme tilbake og pine mig dag og nat. Det vet jeg de vil. Hendes hadefulde, grusomme ord. Hvorfor forlot han mig? Hvorfor — hvorfor —?” gjentok hun hjælpeløst.

XIX.

Margaret løser et problem.

Omtrent en time senere da Lady Brewster kom ind i dagligstuen fandt hun Nanny sittende i stolen ved vinduet:

„Jeg tror virkelig du har sovet,” sa hun og bøide sig over hende. „Kom nu ind og faa litt te. Det er kanskje ikke saa morsomt som dine drømmer, men det er da mer selskabelig.”

Det tok ikke lang tid for Lulu at opdage at der var noget iveien med Nanny. Hun hadde været urolig og nervøs helt siden Jack reiste, men det var jo ganske naturlig, og hverken hun eller Sir Andrew hadde tat notis av hendes sindsstemning. Naar de nævnte Jacks navn gjorde de det paa en maate saa hun ikke fik det indtrykk at de dvælte særlig ved det emne.

Tetiden paa Pittivie pleide ellers alltid at være den hyggeligste tid paa dagen; men det lyktes ikke at vække Nannys interesse for noget av det som foregik omkring hende idag. Lulu fanget ret som det var hendes øine som var fæstet paa hende med et forvirret uttrykk som om hun prøvde at forstaa det spørsmål som var henvendt til hende, men som om det faldt hendes hjerne vanskelig at fatte meningen av det.

Lulu hadde inderlig vondt av hende, og hun gjorde flere forsøk paa at bryte gjennom den mur av tilbakeholdenhet som Nanny pludselig hadde omgitt sig med.

Var det tilbakeholdenhet, tænkte Lulu, eller var Nanny syk? Hun saa virkelig daarlig ut. Hendes sorger hadde aldrig før gjort et slikt indtrykk paa hende. Aftenen efter Jacks ulykkestilfælde hadde hun utøst sit hjerte med taarer og lidenskabelige utbrud av vrede og anger — og det hadde lignet hende saa aldeles at gjøre det. Det var hendes heftige, impulsive natur — men den var nu ganske anderledes.

Før aftenen var gaat hadde Lulu arbei-

det sig helt ind i den overbevisning at Nanny var syk. Sir Andrew optok hendes ængstelse i denne henseende med sin sedvanlige forsigtighet, og hun holdt paa at bli sint paa ham fordi han ikke ogsaa vilde bli ængstelig eller forskrækket.

Instinktmæssig henvendte Lulu sig til den trøsterinde som aldrig ansaa hendes bekymringen for ubetydelige eller grundløse. Lulu kjendte slet ikke det haarde og kolde i Margaret's natur. Hun kjendte bare hendes kraft og styrke og til den støttet hun sig. Hun betragtet ikke Margaret som en underordnet. Hendes indflydelse gjennemtrængte hele huset og overalt sporedes virkningen av hendes rolige, energiske karakter. Der blev ikke holdt nogen hemmelighet skjult for hende, for hun hadde aldrig svigtet nogens tillid.

Margaret hørte paa alt hvad Lady Brewster hadde at si. Hun var som sedvanlig kommet ind i sin frues værelse for at se om alt var i orden til natten og hun utførte sine pligter med sin sedvanlige ro og punktlighet.

Kanske var det veiret som hadde indflydelse paa Mrs. Adair, sa hun. Der hadde været torden i luften de sidste dagene. Fruen hadde jo selv ikke følt sig bra om eftermiddagen. Senere vilde hun gaa ind paa barneværelset og overbevise sig om at alt stod bra til.

(Fortsættes.)

Gjensyn.

Naar har jeg vel set disse egne
og møtt denne paradyspragt?
Og naar har jeg set disse tinder
med zobel om skuldrene lagt?
Og borgen med glimtende topper,
og havet uendelig vidt,
og skræntenes farver og skjønnhet —?
Jeg kjender jo alting som mit.

Det risler fra sprudlende kilder,
og klangen gaar dypt i mit sind,
og hist fra det svimlende høie
har jeg stirret i himlene ind.
De rullende bølger langs kysten
har baaret min gyngende baad,
og tit har i brænding jeg seilet
hvor der hverken var bund eller raad.

Jeg kjender de solfylde brinker
og hver liten lunefuld sti
og blomstene smiler og dufter
som kjendinger, jeg gaar forbi.
Med fuglenes jublende toner
en streng i mit hjerte er stemt,
de kalder akkorder tillive
som dypt i mit sind ligger gjemt.

Og borgen med søiler og piller
der frit paa den blomstrende kyst. —
Det er jo som allé dens saler
var fylt med min latter og lyst. —
Hvordan kan som fremmed jeg dukke
mig saadan i mindenes magt?
Og naar har jeg set disse egne
og møtt denne paradyspragt?

Aa, nu kan jeg skjønné, hvor litet
jeg naadde mot det, jeg har tapt.
Nu ser jeg i dagslysets klarhet
det rike som selv jeg har skapt.
Det er jo min ungdoms forhaabning,
som bygget sig borgen ved kyst.
— Nu gaar jeg som fremmed og mindes
mine drømmes livsalige lyst.

A. J. G.

Gaudrun og Kiki.

Vaarsolens spinkle, milde straalér speider opover fjeldskrånten paa Laudavik og speiler sig paa jøklens snehvite teppe. I dalens inderste bund velter isbræer ned fra inderlandets evige snemark.

Paa Renarfjordens frugtbare tun ligger tolv jordhytter hvorav hver hytte rummer en slegt paa tre generationer. Det magre græsstraa var saavidt begyndt at spire frem, og eskimoene fik travelt med at gjøre forberedelser til den kommende sommer — fiskeredskapene blev tildels fornyet, kajakkene blev trukket over med nyt sælhundskind, og de lange konebaater fik et tyndt lag tjære i bunden, da det var smaatt med beholdningen av denne substans.

Det knaker og braker i bræen paa den vestlige side av fjorden.

„Gaudrun, kan du høre Margygen arbeide?” sa Kiki smilende mens han ordnet sine fiskeredskaper.

„Margygen? Er det Jettemoster du mener?” tok den mørkøiede spinkle Gaudrun filorde. Gaudrun som var atten somre gammel var elsket av alle i den lille koloni; stille og rolig færdedes hun mellem sine

vandrende opover Laudavik med en bylt indeholdende et spædbarn — kvinden som i aarevis hadde vandret fra koloni til koloni hvor hun altid var blit mottat gjestfrit, var meget kjærkommen i særdeleshet naar hun kunde fortælle de voksne nyheter og barna eventyr og historier.

Netop den dagen da hun var kommet til Renarfjorden med et litet velskapt guttebarn i bylten følte hun sig meget syk, og i løpet av faa timer sov hun ind til den evige hvile uten at fortælle noget om barnets herkomst. Barnet som blev optat hos Gurli Sigoradottur fik navnet Kiki og vokste op til en sund og sterk gut; men eskimo var han ikke, det fortalte hans lyse, krøllede haar og store, brune øine.

Gaudrun og Kiki var meget sammen og det var en fornøielse at se naar disse to sammen med de andre unge foranstaltet kajak-kaproning paa fjorden. Kiki var næsten altid nummer en og faa var det som turde forsøke at gjøre ham rangen stridig, ikke mindst efter at han en dag hadde bundet Gaudruns kajak bak sin egen og allikevel kom ind som nummer en.

Efterhaanden hadde venskapet mellem Gaudrun og Kiki utviklet sig til intimere følelser og ofte kunde man se Kiki gripe hendes haand og holde den fast i sin.

Sommeren forløp paa Renarfjorden som den pleide, med rik fangst, og tiden gik saa fort at man stod ganske overrasket da høstens skarpe nordostvind med kraftige støt satte sjøen i taarnhøie bevægelser.

Fuldt montert paa eskimovis med kajak paa ryggen begav ungdommen sig en klar høstdag paa skitur. Laudavik var maalet for deres vandring; her skulde moroen begynde idet det gjaldt om hvem som i fuld fart turde vaage sig længst ut paa bræen for saa pludselig at dreie av før avgrunden aapnet sit gapende svælg.

Septembersolen tok sig majestætisk ut som en glødende kule paa toppen av Laudavik. Dypt nede under bræens nordskrånt bruste bræelven i sit brede leie av sand, grus og sten, og fra elveleiet skraanet grusødet opover mot den evige isjøkel.

Kiki var selvfølgelig drat tilfjelds med Gaudrun og den ikke ufarlige lek tok sin begyndelse.

Dristigere og dristigere blev løpet.

Gaudrun var litt ængstelig for Kiki som alltid viste sit mod, og da han for femte gang stod parat til turen nedover bræen bad Gaudrun ham om ikke at vaage sig for langt ut; men Kiki grep i begeistring Gaudruns haand og næsten ropte:

„Nu skal jeg vise dig et mesterstykke! Lykkes det mig vil jeg den dag idag be din far om samtykke til vor forbindelse!”

Og med et sæt for han nedover. For at tilkjendegi sit mod brølte han av sine lungers fulde kraft:

„Hei! Hopla! Hei! Hopla!”

Ekkoet drønet mellem fjeldene og luften dirret av de sterke lydbølger; endda engang lyder det: „Hei! Hopla!” — Da var det som om tusen speil revnet — en dump rungende lyd ledsaget av en kraftig skurring. Et skingrende skrik hvori man hørte ordet „Jettemoster!” lød fra Gaudrun som med et vanvittig blik saa gletcherens fotstykke løsne og med rivende fart bli ført ut i havet medførende hendes dyrebare ven.



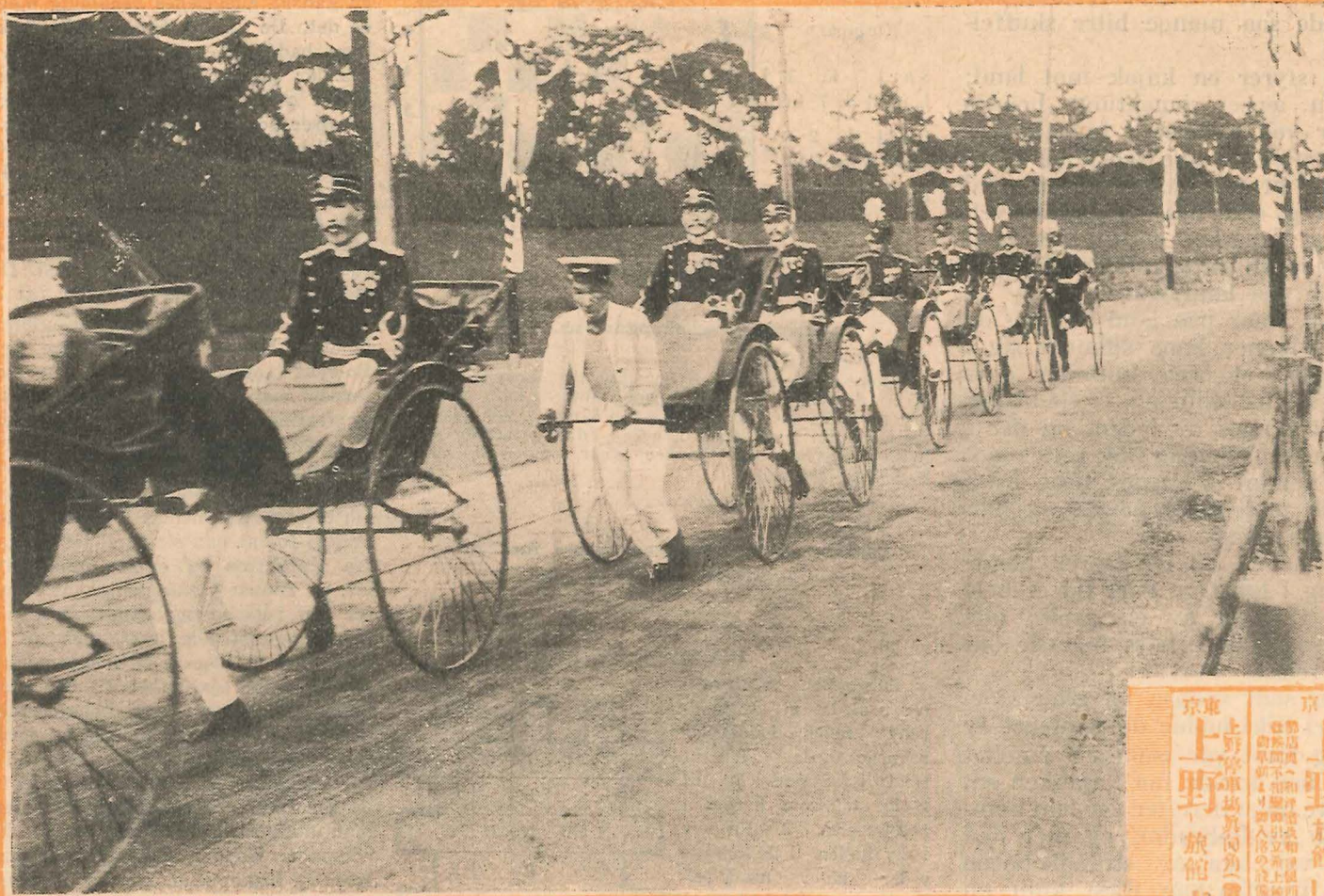
Gaudrun ser utover havet, hendes tanker dvæler ved Kiki som for alltid er borte.

jevnaaldrende paa tunet naar vaaren og sommeren holdt sit indtog. Hun var yngste datter av Thorleifur — den ledende i kolonien — og hadde allerede erhvervet sig en viss anseelse ved at lægge en færdighet i strikning for dagen.

„Jeg kalder hende Margygen, havets jettekvinde som elsker at bo i krystalslepne, slanke isfjeldtaarn!” kom det rapt fra Kiki. „Naar vaaren bryter frem svømmer hun ind fra havet, ind i fjordene og river med sine kjæmpekræfter isfjeldblokker ut av brænes glitrende isflod, glir ut i havet med dem, velter dem rundt og lar bølgene slikke og slipe dem til pragtfulde borger av is! — Storslagens maatte det være at sitte i et slikt palads —” kom det fra Kiki med et længslens suk, hvori han røbet sine eventyrlyster . . .

Kiki, hvem var han? — Rank og vakker hadde han vokset sig i de tyve somre han hadde levet i Renarfjordens lille koloni.

Ingen visste igrunnen hvor han var født og hvem som var hans forældre. Tyve somre og like mange vintre var der gaat siden hin dag da en kvinde var kommet



東京 日本橋區濱町一
電車待合所前
漢の也旅館
(特種浴花二六八番)
上野 旅館山城屋支店
上野 旅館井筒屋

Fortere og fortere seiler Margygens isborg ut i havet og øines nu bare som en hvit prik.

Kiki har reist sig og stirrer ind mot de sorte, nøkne fjeld, omklamret av isbræers armer og bløtt avrundede fjeld med fjernhetsblaanende slør om tindene. Isfjeldet var meget høit og alle sider skraanet steilt ned mot vandet saa det var umulig for ham at forsøke at komme ned i kajakken han bar paa ryggen. Han var dødens sikre bytte, men det stod endda ikke klart for hans hærdede eventyrsjæl.

Solen kastet sine sidste purpurfarvede straalr bortover hølgetoppene og speilet sig forfængelig i isslottets slepne murer og forvandlet dem til straalende karfunkler.

Efter at ha gjort et godt indgrep i matposen som hvis han var sparsommelig indeholdt fødemidler til omtrent fire døgn beredte Kiki sig paa natten; med aaren skrapte han sne sammen og laget sig en liten hule, satte aaren i toppen og krøp sammen. Faa minutter efter sov han som hersker paa sit ispalads. —

Der var nu gaat en maaned. Ingen i Renarfjorden hadde set eller hørt fra Kiki, og man ansaa det ikke for sandsynlig at der skulde komme livstegn fra ham; han var forsvundet paa en likesaa merkelig maate som han var kommet. Gaudruns forgraatte øine tilkjendegav altfor tydelig hvor hun savnet sin freidige, trofaste ven og i sine ledige stunder rettet hun sine bønner til „Jettemoster“, idet hun tryglet hende om at føre hendes Kiki tilbake; men dagene svandt og haabet med dem.

Gunnar Janeirson som var paa samme alder som Kiki, men langt fra saa vakker,

Japanske officerer paa vei til en begravelse.

Japanerne er folk som holder strengt paa etiketten, omend denne i mange henseender avviker fra den europeiske, og større høitideligheter ledsages i regelen av et pompøst festarrangement. Ikke mindst de militære lægger vekt paa det konventionelle, og det er altid imponerende at se de smaa gule officerer ved en slik anledning utfolde sin farvefunklende galapragt. Paa billedet her er det en begravelse det gjelder. Gjennem den sørgepyntede allé (sorgens farve hos japanerne er hvit) ruller lette rickshaws avsted med de stive ordensbehængte alvorsmænd vippende paa sælene, mens kuliene, likeledes galakledt, danser bortover veien syngende en eller anden dragersang som passer for anledningen. Som en besynderlighet ved bl-ledet vil man legge merke til den aparte „flossede“ ramme som omgir det; den er typisk japansk og er et utslag av dette gamle, kunstelskende kulturfolks smak for det eksentriske.

kanske nærmest fordi han var eskimo, hadde i begynnelsen trøstet Gaudrun; Gunnar hadde nemlig i Kiki fundet en god ven og savnet av ham hadde ført de to sammen.

Sagnet fortæller at Margygen er villig til at levere tilbake sit bytte naar hun faar et andet i erstatning; men det lot ikke til at der var nogen som hadde lyst til at bytte rolle med Kiki.

Vaaren var atter kommet til Renarfjorden og friske kræfter gjenoptok arbeidet med forberedelsene til fangsttiden. Gurli Sigoradottur som saa pludselig var blitt berøvet sin elskede pleiesøn hadde av og til nogen anfald som nærmest maatte henregnes til sindssygdом. Det venskap som etterhaanden var opstaat mellem Gaudrun og Gunnar var hende en torn i øiet.

Hvorfor skulde hendes Kiki ikke ha haadd sin største lykke ved at faa Gaud-

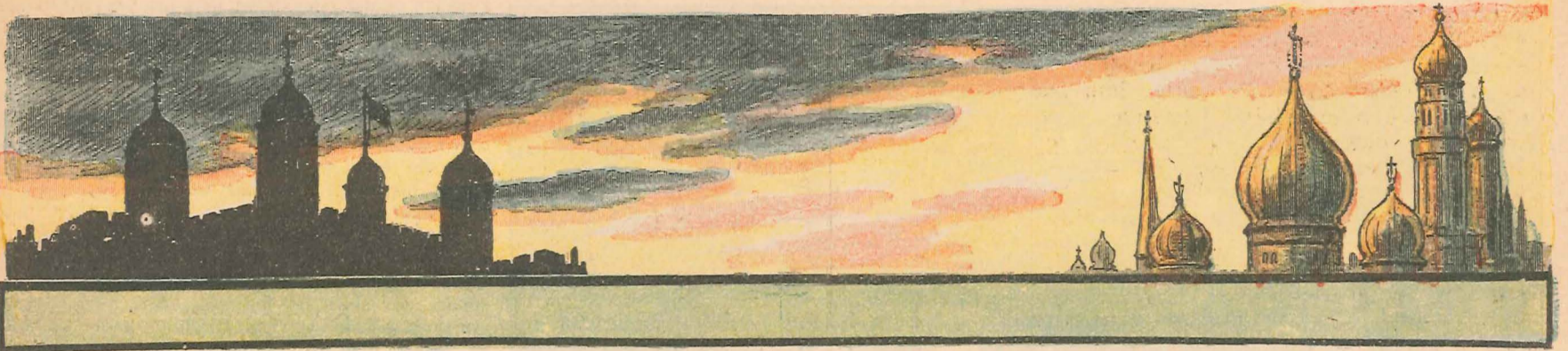
run til egtchustru? — Skjønt hendes had til Gunnar stadig vokste vaaket hun over at ingen fik mistanke om det; selv Gunnar gik i fullstændig uvidenhet om det had som han ufrivillig hadde fremkaldt.

En eftermiddag i juli bad Gurli Sigoradottur Gunnar om at ledsage sig op paa Laudavik. Sorgen og alderen hadde svækket hendes syn, men hun vilde dog nyde solnedgangen fra Laudavik endda engang før synet blev helt slukt. Gunnar var som alltid tjenstvillig og de to vandret op til samme bræ hvor Kiki hin skjæbnesvangre dag var løpt nedover. Skridt for skridt gik de bort til bræens nederste stykke. Uten at si et ord stod de ved avgrundens rand.

Et øieblik knæler Gurli — larmen fra bræelven overdøver den ordstrøm som kommer over hendes læber — hun strækker armen ut som tegn til Gunnar om at hjelpe hende op og han griper haanden. Krampagtig holder Gurli fast, trækker pludselig i Gunnars arm og med et sæt hopper hun i avgrunden, fulgt av Gunnar som ikke kunde løsrive sig fra den sindssykes grep. — Der hørtes et plask, men bræelvns larm overdøvedes bare et øieblik. —

Otte dager efter denne begivenhet sitter tolv eskimoer paa huk sammen i en hytte og drøfter den sørgelige hændelse. Gaudrun som nu har mistet sin anden ven, er ogsaa tilstede, hendes øine er rødkantet av graat.

Hvorfor var skjæbnen saa haard mot denne godhjertede, yndige eskimopike? — Hun taaler ikke at høre den triste begivenhet drøftet og vandrer med trøtte skridt ut av hytten og ned paa tunet.



Kong Henrik VIII. av England, blodrik og sterk, myndig og magtfuld, oplydt av selvbeundring og overbevist om sin ret til at behandle menneskene og verden fuldstændig som han lystet, bare det tjente hans lykke.

Tyskland og Frankrike, men alt dette er bare en saare tynd fernis lagt paa her og der. Man behøver bare at skrape ganske let paa denne politur og bak den polerte russer finder man den asiatiske tartar. Og i modsætning til dette tilsynelatende polerte hof og fornemme selskap staa saa hele det myldrende, navnløse folk, uvidende, barbarisk, klædt næsten i huder. Saaledes var forholdene ved zar Peters død, og saaledes finder vi dem under hans efterfølger, ogsaa under keiserinde Elisabeth, Peters myndige datter. Vi vet det av historiens bøker, men vi ser modsætningen endda klarere av filmens billeder. Da filmen her begynner er Elisabeth fremdeles keiserinde i Rus-

land, men bak hende skimter man den vordende herskerinde, den tilsynelatende ubetydelige prinsesse Katharina av Anhalt-Zerbst. Hun er gift med tronfølgeren Peter, et aandelig svækket menneske, og endnu før Elisabeth er død er det Katharinas bestemte hensigt at ta hele magten i landet. Der reiser sig ikke en eneste moralsk betænkelighet hos hende. Hun træffer sine forberedelser, faar sine trofaste venner til at gaa med i sammensvergelsen, lar keiseren fængsle bare et ha'vt aar efter at hun sammen ham har besteget tronen, og hører rolig paa meddelelsen om hans voldsomme død. Mens billedene følger efter hverandre ser man hvorledes Katharina vokser sig større og større, ihvert-



Kongen naadde sit maal. Han blev skilt fra Katharina av Aragonien, han satte kronen paa Anna Boleyns hode, men han saa at han hos den unge kvinde indgjød mer rædsel end kjærlighed.



Anna Boleyn, ung og blond, opdraget ved det franske hof; av en skjønhet og ynde som vandt alles hjerter, intelligent og venlig av karakter blev hun som Henriks anden hustru dronning av England.

fald som herskerinde. Den lille tyske prinsessen som ved ankomsten til Rusland saa ut som et fromt lam, blir en løvinde hvis klør fryktes av alle. Hun bruker sin myndighet og sin stok, og hun adlydes. Og samtidig er det man i billedene ser datidens Rusland med dets motsætninger. Et billede viser en keiselig banket i en av Moskvas Kremls pragtsaler, og i neste øieblik er man ute i en ussel bondestue blandt Ruslands livegne bønder. Det ene er Vesteuropa, det andre Asien, og der er ikke mer end nogen faa mil mellem de to steder. Ogsaa her kan filmen virke ved midler som ingen anden historiefortæller har til sin disposition. Der er masseoptogene, masseanvendelsen



Fulgt av pager og riddere, biskper og dommere gik kongen og dronning Anna i spidsen for kroningstoget.



Alene, kun fulgt av to drabanter, gik Anna Boleyn den tunge gang til forhøret paa pinebænken og henrettelsen.



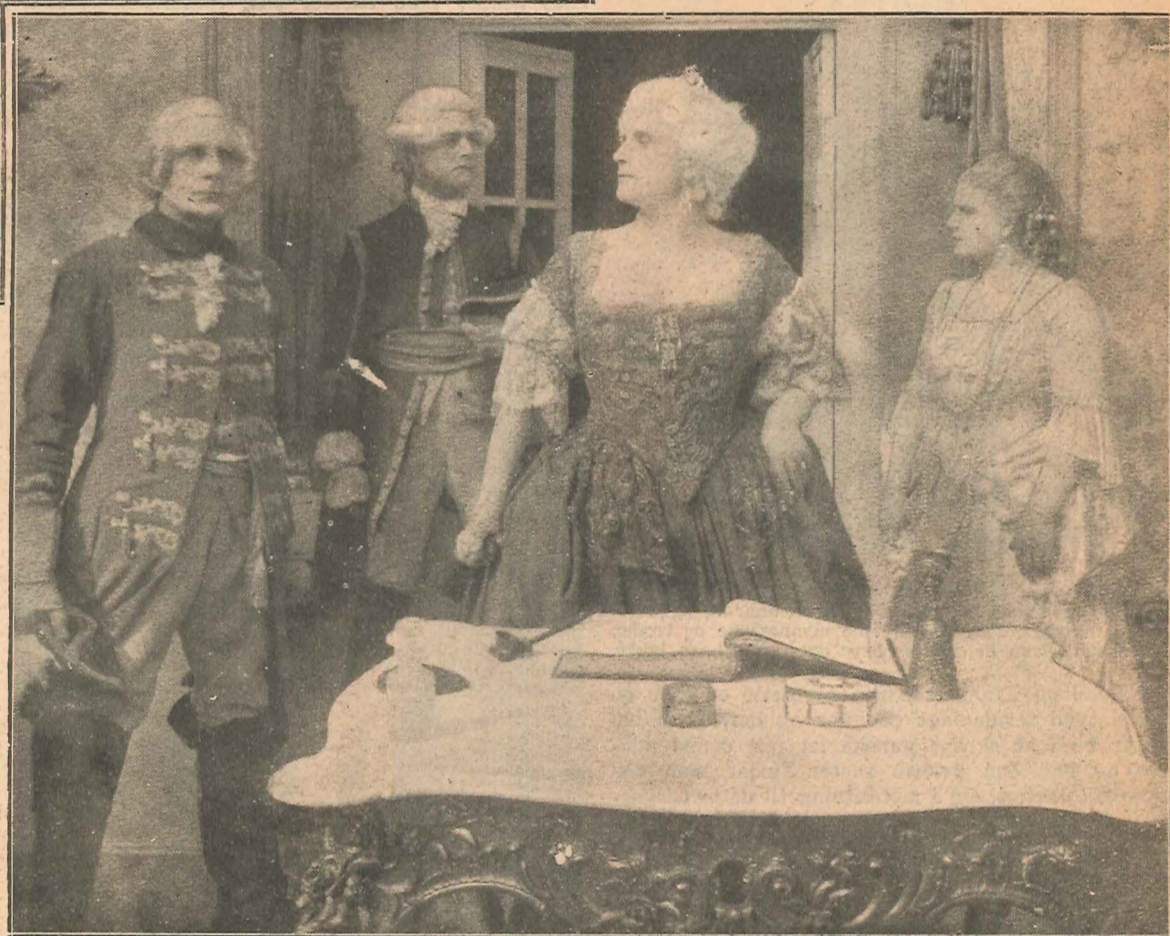
Potemkin dør i en bondehytte i Rusland. Den mægtige favorit, som eiet godser og slotter, og som bød over millioner menneskeliv, døde ensom i denne fattige hytte blandt mennesker, som enten var rædseisslagne ved at se ham, eller som hadet ham av hele sit hjerte. Filmens iscenesetter har her fundet anledning til at vise hvorledes det dengang saa ut hos en russisk bonde. Der er vist ikke skedd megen forandring i de hundre aar som er forløpet siden da.

av mennesker og opbygningen av hele paladser og byer. Undertiden har man latt en av scenene bli optat i et av de nu tomme tyske keiserslot som er bygget paa samme tid som Katharina levde, undertiden opnaar man en viss virkning ved at opstille et tablaa efter et kjendt maleri. Det er saaledes tilfældet i det billede hvori man vil vise den russiske hærs utseende under tyrkerkrigen. Det er en levende gjengivelse av det berømte russiske maleri hvor kosakkenes høvding skriver det fornærmelige brev til den tyrkiske sultan som har opfordret dem til overgivelse. Man følger Katharina gjennem hele hendes liv, i krig med polakker og tyrkere, paa reise med favoriten Potemkin, der skildres som han var: en blanding av en politisk svindler og et glimrende hode, en dygtig general og et meneske blottet for moral, og man ser hoffets kjærlighetseventyr og drikkescener, dets

vildskap og dets slagsmaal, dets utplyndring av folket og dets naive forlystelser. Der har for iscenesetteren været nok at øse av. Katharina selv har jo nedskrevet sine erindringer, og andre verker supplerer hendes, særlig hofdamen Woronzof Daschkofs. Potemkins død i bondehytten synes ogsaa at være nærmere den historiske sandhet end hvad der hittil er blitt fortalt om den.

Den historiske film har sin store berettigelse. Naar man i disse dager spør hvorledes det er mulig at det som i vore dager går for sig i Rusland har kunnet ske, gir denne filmsbeskrivelse av hvorledes der saa ut i zarens land for bare halvandet hundre aar siden, et indirekte, men allikevel meget tydelig svar. Og i mangfoldige andre tilfælder vil denne nye historieundervisning kunne gi os tydeligere og klarere svar paa vore spørsmål end dem vi formaar at læse av bøkene.

La os tilslut tilføie at de to films er optat av henholdsvis Universum Film og Cserepy Film, begge i Berlin.



Keiserinde Elisabeth forhører den tyske officer von Kleist, som beskyldes for at ha vært med i en av de talrike sammensvergelses ved hoffet. Tilhøire staar Katharina, som endnu bare er prinsesse men som er fylt med et ubegrenset magtbegjær og bestemt paa at skyve sin mand, storfyrst Peter, tilside for alene at beherske landet.



Et taffel ved det russiske keiserhof paa Katharinas tid. Her har filmen tatt et andet virkemiddel i sin tjeneste. Hele grupperingen, opstillingen og kostumeringen er en gjengivelse av det bekjendte maleri, hvor en kosakhøvding har skrive et fornærmelige og haanlig brev til tyrkernes sultan.



Russiske soldatertyper under Katharina og Potemkin. Med sine massevirksomheter opererer filmen for at kunne gi det mest illuderende billede fra gamle dager. Og man opnaar hos tilskueren den illusion, at det er virkelighet og ikke bare fotografi.



I skjæret fra et baal og fra ophængte fakler laa Polis mænd paa marken en mørk nat oppe i skogen paa Korsikas fjeld.

Poli i kratskogen.



et var en belgmørk nat oppe i den mægtige furuskog som dækker fjeldene om Aitona passet paa Korsika, og inde i skogens tykning er et halvt hundre mænd forsamlet. Der er hængt harpiksfakler paa træerne, paa et baal braser to flaadde faar paa spid, og etpar kolossale hunder ligger i utkanten av leiren, veirende og snusende. Mændene er klædt i faareskindskuffer, de har hudstrimler snørt om benene og paa ryggen av hver især glimter et geværlop i skjæret fra baalet. Der tales dæmpet, man venter aabenbart paa nogen, pludselig spidser begge hundene ører og knurrer sagte, og et øieblik efter kommer en ny mand til syne i lyseirkliden fra ilden. Da mændene ser ham springer de op, svinger sine skamfilede, laadne luer og roper: „Poli! Poli! Det er avgjort! Du skal være herskeren og vi vil alle lyde dig!”

—o—
Dette skedde en nat i aaret 1820, og Korsika var dengang i uro og gjæring. Efter Napoleons, korsikanerens fald, var der kommet en regjering i landet som hadde foresat sig at bringe orden i det halve anarki som da hersket paa Korsika. Det skulde være forbi med de evige blodhevnmord, det skulde være forbi med mordene paa skatteopkræverne og gendarmene, med skattenegtelser, med oprør omkring i landsbyene og med stadig voksende ulydighet mot regjeringens embedsmænd. Der blev sendt flere gendarmar derover, der blev dekretert og eksekvert haarde straffer, og man truet med at pante bøndernes jorder. I begyndelsen var korsikanerne forbauset over en slik dumdristighet; derpaa samlet de sig paa torvene i landsbyene, protesterte mot disse indgrep i deres gamle frihet og drog tilskogs i flokker for at avtale hvad der videre skulde gjøres. Nogen steder indsaad de franske autoriteter det haabløse i at faa tæmmet den halvville befolkning som fremdeles levet i samme tilstand som for tusen aar siden, og alle de nye forordninger blev aldrig til andet end dødt papir, men andre steder forsøkte man at indføre regjeringens befalinger, og her kom det saa til aapen krig mellem embedsmændene med gendarmene paa den ene siden og folk som hadde rottet sig sammen i bander, paa den andre. En av disse bander var den som laa rundt baalet oppe i Aitonas kratskog denne høstnat.

Poli som mændene enstemmig valgte til høvding var en mand som hadde søkt op i kratskogen for en blodhevns skyld. Det var begyndt ved et politisk valg, hvor Polis bror hadde grepet en lensmand i at ha dobbelt bund i valgurnen. Broren trak geværet, men lensmanden skjøt først og dræpte Polis bror. Som vendettaen, blodheven, krævet det dræpte Poli derpaa lensmanden og flygtet op i skogene. Gendarmene var dag og nat ute efter ham. Befolkningen hjalp ham og den fredløse mand forstod at holde øvrigheten stangen. Han var flu selvskreven til at være oprørernes fører. Han tok imot valget, derpaa ga han sine folk enslags forfatning hvis paragraffer lød: „Enhver er pligtig til uten at knurre at adlyde høvdingen, hvem han skylder sit liv og sin død. Enhver som gripes i tyveri mister retten til at bære vaaben. Enhver som dræper en uskyldig eller fornærmer en kvinde blir skutt. Blir en mand under kampen saa haardt saaret at han ikke kan frelse sig, skal hans nærmeste kammerat dræpe ham for at han kan undgaa den skam at bli ført til skafottet. Alle andre beslutninger træffes av høvdingen.”

Med disse mænd behersket Poli i en aarrække store deler av Korsika. Det var vistnok hans hemmelige tanke at bli konge paa øen slik som det i det 18. aarhundre var lyktes to andre mænd, Neuhof og Paoli, men selv om han ikke kom saa

vidt, saa naadde hans berømmelse ut over hele øen, og selv i vore dager, naar de korsikanske kvinder sitter ved ilden og spinder, fortæller de om Poli fra kratskogen og hans bedrifter. Da Poli hadde organisert sine mænd saa han at de manglet alt. De manglet levnedsmidler, klær og krudt. Saa paala han befolkningen skat. Til hver landsby sendte han lister over hvad enhver skulde svare ham efter evne, den saa meget, den noget mindre, en tredje noget mer. Han bestemte endvidere hvor hver skulde lægge sin avgift og paa opgit tid og sted kom hans mænd og hentet den. Ingen vaaget at si nei, ingen vaaget at forraade ham. Han blev adlydt bedre end om han hadde været kongens prokurator. En dag saa han at hans folk manglet støvler. Det led mot vinteren og det vilde bli for haardt at streife omkring i skog og fjeld bare med hudstrimler om føttene. Men der var intet skotøilager i miles omkreds. Jo, det er sandt, der var det militære depot i Carbino. Det var gendarmenes støvler som laa her. Poli skrev saa et brev til gendarmkommandanten og befalte ham at lægge femti par støvler paa et bestemt sted, da han, Poli, ellers selv vilde komme og hente dem i gendarmkasernen. Kommandanten svarte naturligvis ikke, men tre dager efter kom Poli med sine mænd og stormet kasernen. Porten blev slaat ind, enhver som satte sig til



Alle gendarmene, som ikke var slaat ned, blev kneblet eller bundet, og Poli og hans folk trak saa støvlerne av dem.

motverge blev massakrert, resten blev kneblet og derpaa tok man hvad der fandtes av støvler i depotet, trak til og med støvlerne av gendarmene og drog saa avgaarde. Man hadde faat hvad man vilde.

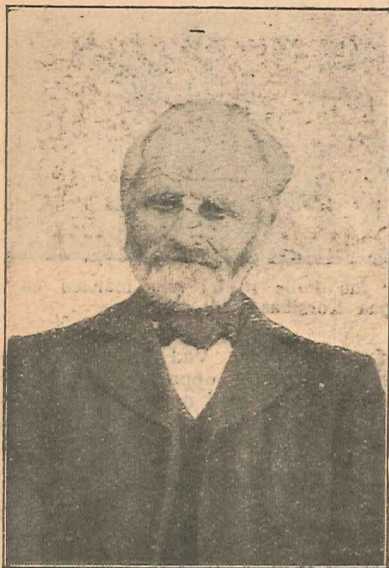
Det dumdristige kup som Poli utførte fandt sted i selve Bastia by. En av Polis folk var bli fanget av gendarmene, ført til Bastia og dømt til døden. Guillotinen blev opstilt paa torvet, og da man ikke kunde faa nogen anden til at besørge boddeltjenesten — for alle skalv for Polis vrede, — fik man en dødsdømt fange fra Marseille over. Han skulde saa selv slippe at dø. Henrettelsen skulde finde sted ved middagstid. Om natten klædde Poli og nogen av hans dristigste mænd sig ut som bønder der skulde paa torvet. De hadde et æsel med sig og over æslets ryg hang to kurver med grønnsaker. Et stykke utenfor Bastia la de sig paa lur bak en hek og ventet paa boddelen som maatte komme denne veien. Han kom, blev revet av vognen, kneblet, bundet og lagt ned i den ene kurven og dækket av grønnsakene. Derpaa drog man ind i Bastia hvor alle endaa sov. Da autoritetene en halv times tid efter kom til tor-

vet saa de et frygtelig syn. Ved foten av skafottet stod et æsel bundet, og oppe paa selve skafottet laa boddelen — død. Poli og hans folk hadde henrettet ham. Derpaa var de gaat til byens primitive fængsel, hadde brutt op døren, kneblet fangevogteren og befridd sin fangne kammerat som de tok med sig tilbake til skogen. Og øvrigheten bodde ikke tre hundre meter fra stedet hvor alt dette foregik!

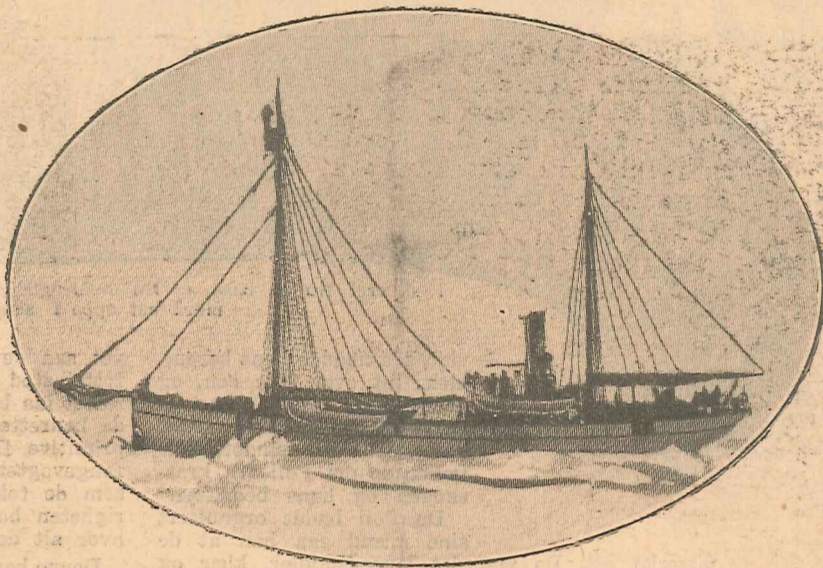
Denne begivenhet var uhørt selv for korsikanerne. Over hele øen lød ropet: „Bravo, Poli!” og spottesanger over myndighetene blev sunget overalt. I Ajaccio raste præfekten, nu skulde det bli alvor med at faa fanget Poli og hans bande. Hver gendarm blev sendt ut efter ham, men det hele var haabløst for myndighetene, trods alt. For da Poli saa at han ikke lenger kunde holde sig i de store skoger og i fjeldene, tok han sin tilflugt til kratskogene, til „Maquisen”, og her er det saa at si umulig for det ene meneske at finde det andre naar man vil skjule sig. Denne „Maquis” er opstaat derved at naar den korsikanske bonde vil ha et stykke akerland, brænder han simpelthen et stykke skog av. Derpaa saar han kornet i jorden som er bli jødet av asken. Han høster, men da han ikke ønsker at ha bryderiet med at pløie igjen, lar han marken ligge og brænder av et nyt stykke skog. Fra de avbrændte træs røtter spirer skud og grener op, ugræs, nesler, tornebusker og lyng blander sig i det, og i løpet av syv-otte aar er der vokset op et krat i tre-fire meters høide og som er saa tæt at man kun kan komme igjennem det med øksen i haanden. Her skjulte Poli og hans mænd sig, herfra førte de krigen videre og de kunde ha ført den i ubegrænset tid, hvis det bare hadde været gendarmene de kjæmpet mot. Men den tid kom da de ogsaa fik en stor del av befolkningen imot sig. Uvilkaarlig blev man træt av Polis stadige skatteutskrivninger, men værre var det at rygget gik at Poli var traadt i forbindelse med engelskmændene. Disse hadde i mer end hundre aar ønsket at eie øen, og nu forsøkte de at vinde Poli for sine ideer. Han skulde saa være øens guvernør under engelsk flag. Var rygget sandt? Det er ikke trolig. Langt mer grund er der til at tro at det var utspredd av de avmægtige myndigheter. Men Poli kjæmpet forgjæves imot det. Befolkningen trodde det, den blev indignert og hundreder av unge bevæbnede mænd drog ut for at fange Poli. Han indsaad det haabløse i kampen, oppløste banden og lot sine mænd flygte enten til Italien eller over til Sardinien. Selv holdt han sig i Maquisen endnu nogen tid med to mænd som ikke vilde forlate ham. Den ene blev dræpt ved hans side, den andre faldt i myndighetenes hender ved forræderi. Dermed var Poli alene, men allikevel forstod han at undgaa gendarmene. Saa var der en kvinde som forradte ham. Han hadde lagt sig til at sove i et forlatt hus og han blev vækket av skud. Han for op, ladet geværet og skjøt — han var saa frygtelig at se paa at gendarmene forfærdet vek tilbake og bare turde skyte paa ham paa avstand. Selv efterat en kule hadde rammet ham i hjertet laa han paaknæ. Et barn som løp bort til ham og rørte ved ham fikk ham til at falde om. Gendarmene fortalte om hans død til befolkningen, men ingen vilde tro det og man maatte føre hans lik til Vico og utstille det offentlig i to dager, for at folket kunde se at den store Poli var dræpt.

Blodheven holdes endnu i ære paa Korsika, Maquisen skjuler fremdeles fredløse mænd, befolkningen er like rebelsk nu som dengang mot alt som heter moderne civilisation og i befolkningens mund lever endnu beretningen om mange av de berømte bandeførere. Men størst glans staar der om Theodores Polis navn, og naar kvindene sitter og spinder garn ved ilden, gysar de uvilkaarlig av beundring naar en av dem begynder at fortælle om Poli fra kratskogen og hans bedrifter.

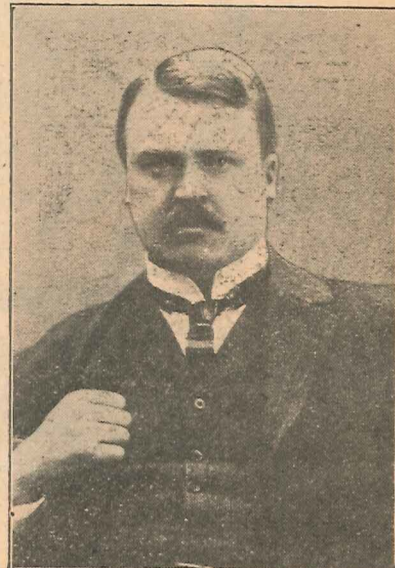




En av folkets ældste.
Fhv. gaardbruker N. Moksnes, Stiklestad i Værdalen, kunde den 19. februar feire sin hundreaarige fødselsdag. Han er født paa Frosta. Efter at ha gjennemgaat By landbrukskole var Moksnes først gaardsbestyrer og senere eier av en av Stiklestadgaardene. Den alderstegne bonde er endnu saa rask og rørig at han isommer endog var med i slaatten.



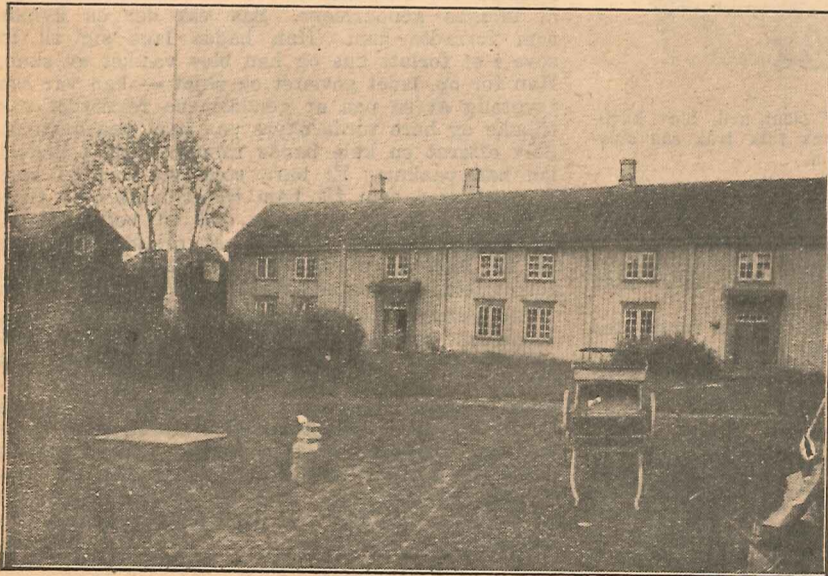
Norsk ishavsfartøi til engelsk ekspedition. Den kjendte engelske polarforsker Sir Ernst Shackleton forbereder nu en ny ishavsekspedition som til sommeren skal utgaa fra England for at utforske egnene nord for Kanada. Som ekspeditionens skib skal det norske fangstskib „Foca I” tjene. Under et ophold i Kristiania fornylig kjøpte Shackleton av ishavsfareren Andr. Ingebrigtsen dette udmerkede fartøi som blev bygget i 1917 hos Lindstøl i Risør og som har været anvendt paa flere fangst-ekspeditioner. „Foca I” som vi her hitsætter et billede av i dets rette element er forsynt med en 185 hestekræfters motor og ligger nu i Tromsø.



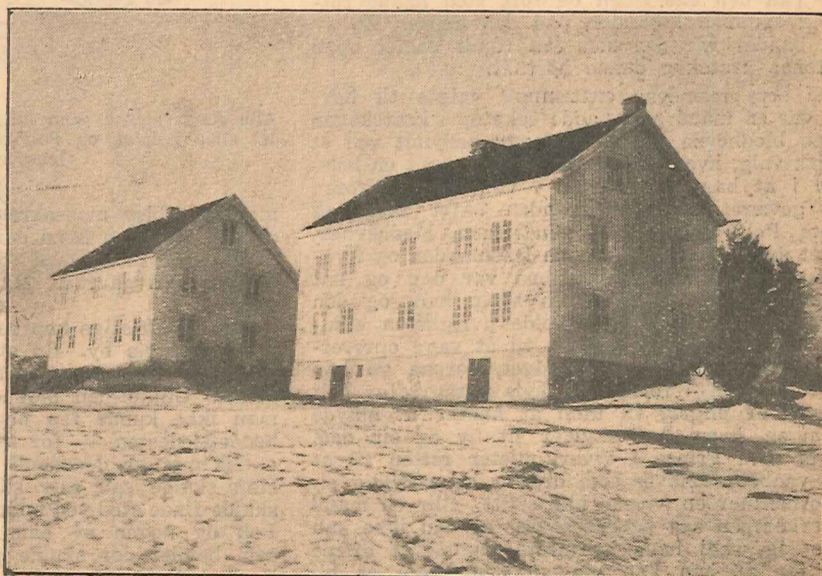
Vor nyeste professor.
Dr. Johan Hjorth som nu er utnævnt til professor i marin biologi er født 1869 og student fra 1887. Han har bl. a. studert zoologi i München og tok i 1893 doktorgraden i filosofi ved Kristiania universitet. I en aarrække har han været fiskeridirektør og han har paa vore fiskeriers omraade utført et betydningsfuldt praktisk-videnskabelig arbeide.



Saa fik vi da allikevel en bra vinteridretssæsong med en række skistevner som forhaandsprøver til vinterens clouet det store Holmenkørend. Tilv. ses kronprins Olav for første gang i den svære Nydalsbakke ved „Lyn”s jubilæumsrend og tilhøire skiløperfavoriten Thorleif Haug fra Drammen. Paa midtbilledet et snapshot fra Kristianiguttenes morsomme skøitekapløp forleden om det prægtige skole-vandreskjold som ogsaa iaar blev tat av Fagerborg skole.



Stiklestad prestegaard som nu tænkes flyttet til Norsk Folkemuseum paa Bygdø. Den ærværdige gaard har vistnok ingen lang tradition som prestegaard — bare siden 1893 da den blev indkjøpt til dette bruk efter Værdalskredet hadde ødelagt den gamle prestegaard. Men den fortjener dog at bevares som et gammelt kulturminde. Den tilhørte i sin tid statsraad Peter Holst og før da officersfamilien Wessel.



Telemarks skogsskole som netop har begyndt sin virksomhet. Det dreier sig her om et tiltak som visselig betegner en stor vinding for skogsaken i vort land. Den nye skole ligger paa Drangedals kommunes store gaard Strømme 35 km. ovenfor Kragerø og aapnedes 24. januar med 15 elever. Dens bestyrer er forstkandidat Drangeid med forstkandidat Sollraa som andenlærer, Internatsbestyrerinde er frk. I. Hildal.

Spreddte træk fra verden derute.



En opsigtvækkende forlovelse. Kong Konstantin av Grækenland med sin datter prinsesse Helene og svigersøn, kronprins Carol av Rumænien. Denne forlovelse har vakt opsigt baade av politiske grunde og fordi prinsen nylig blev skilt fra sin første hustru som var borgerlig født. Alle tre ses at bære sørgeflor for den for en siden avdøde kong Alexander.



Paa halvhundreaarsdagen for det tyske rikes oprettelse den 18. januar. Tyske studenter, unge damer og unge herrer gaar i procession til universitetet i Berlin. De unge mænd bærer som man ser de gamle karakteristiske studenteruniformer, og de unge damer har ogsaa søgt at anta noget av den traditionelle stil. Det hele optog arter sig som en blek avglans av den pragt hvormed man i keisertiden feiret den 18. januar som en stolt mindedag. Inden store kredse i Tyskland mindedes man ogsaa iaar denne dag, men nogen riksfestdag blev den dog ikke. Det tyske folk har jo efter nederlaget i verdenskrigen gjort op med keiserdømmet av 1871 og sat republikken i dets sted.



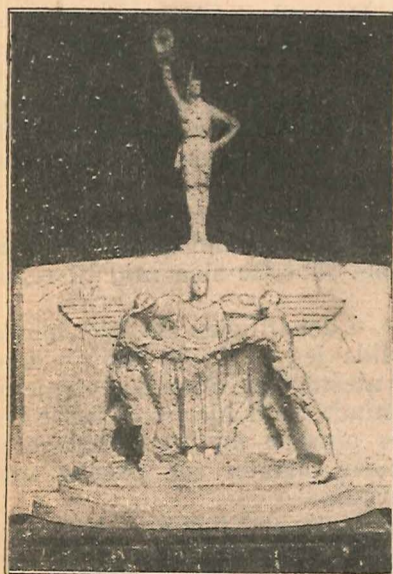
Fra millionærenke til prinsesse. Her ser man et andet par tilhørende det græske kongehus. Det er prins Christopher og hans gemalinde prinsesse Anastasia av Grækenland. Prinsessen er enke efter en rik, amerikansk blikvarefabrikant, og hun bragte en stor formue med sig i egteskapet. Hun er den eneste amerikanerinde hittil som er blit virkelig prinsesse.

Siden verdenskrigen ophør har Europas statsmænd hat et svare stræv med at finde vei ut av det uføre som de mange og mangeartede forrykkelser i de mellemfolkelige forhold har forvoldt. De har holdt et utal av „konferanser“ til bearbejdelse av det vældige stof for at bli herrer over de uhyre vanskeligheter som har taarnt sig op snart sagt overalt. Bare siden Versailles-traktatens ikrafttræden 10. januar ifjor har der været holdt ikke mindre end ti interallierte konferanser, der alle er blit karakteriseret som høist betydningsfulde. Den sidste av de ti var Pariserkonferansen i slutten av januar; den blev betegnet som den vigtigste av dem alle -- og det vil da si overordentlig meget. Det blev dog ikke stop med det. Allerede en tre ukers tid efter Pariser-

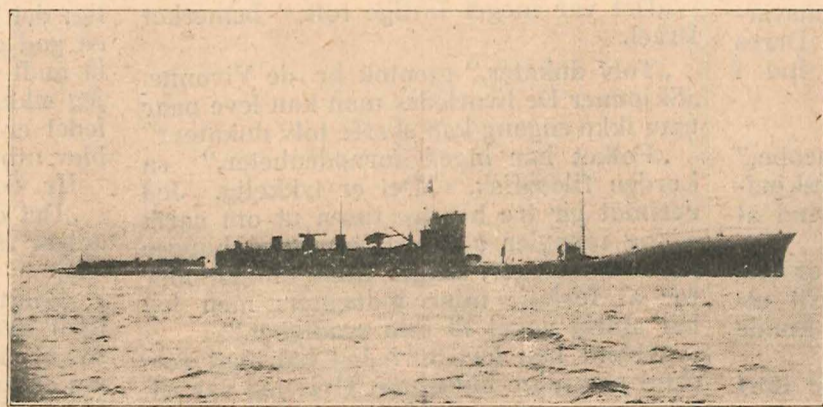


Fra den store konferanse i Paris angaaende de vitale, svævende spørmaal om Tysklands avvæbning og skadeserstatning samt Østerrike, Orienten og de russiske randstater. I midten ses Lloyd George (tilv.) og Briand tilh. Efter kommunikéene var de to herrer svært fornøid med hverandre.

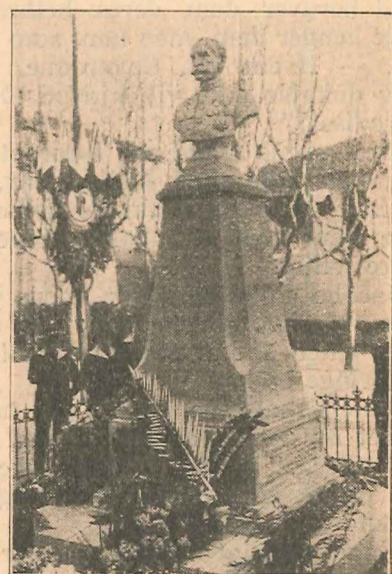
konferansens avsutning skulde en ny træ sammen i London -- nemlig til behandling av Orient-spørmaalet og den tyrkiske fredstraktats revision. Denne sak har særlig vakt voldsom opstandelse i Grækenland som hadde irritert ententen ved at la kong Konstantin vende tilbake og styrte ententens gode ven Venizelos. Mens man nu med stor spænding imøteser resultatet av denne konferanse staar endnu en for døren, nemlig det store møte i London omkring 1. mars mellem tyske utsendinger og de alliertes repræsentanter angaaende Pariserkonferansens bestemmelser om den skadeserstatning Tyskland skal betale. Denne sak har som man vet vakte den største motstand i Tyskland, og det er neppe sandsynlig at denne konferanse vil bli den sidste.



Til minde om det fransk-amerikanske vaabenbrørskap under den store krig skal dette monument reises paa en av de offentlige pladser i Paris. Det er utført av den franske billedhugger Jean Boucher.



Den engelske undervandsbaat „K. 5“ som fornylig sank i Kanalen med hele sin besætning paa 57 mand. Den hørte til en flotille av ubaater som deltok i en manøvre av Atlanterhavsflaaten. Denne var gaat ut fra Thorbay med kurs for spanske havner og Middelhavet. 100 miles fra Lands End var det at ulykken foregik. Undervandsbaatene og endel flyvemaskiner var her blit beordret til at foreta et angrep paa de større skibe. Ubaatene dukket men efterat „angrepet“ var over savnedes „K. 5“. Undersøkelser blev straks sat igang men forgjæves. Først efter nogen timers forløp fandt man vrakrester og andet som viste at „K. 5“ enten maatte være sprængt ved en indre eksplosion eller ha støtt mot et undervandsskjær eller vrak. „K. 5“ var en undervandskrydser bygget i 1915 og maalte 3000 ton.



Det første monument over en av verdenskrigens generaler er blit avslørt i St. Raphael. Det er monumentet over general Gallieni som var kommandant i Paris og som bidrog saameget til den første Marne-seier.



Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

En blodsøm for op i hendes ansigt, da hun tænkte paa den foregaaende dags begivenheter og hun reiste sig haivi op. Hvorfor ikke gaa til denne Lady Burlington som hadde sendt ham til hende? Bare tanken paa det fik blodet til at strømme hurtig gjennom hendes aarer. Men hun jaget den paa flugt.

„Nei, nei,” mumlet hun; „hvis jeg gaar tilbake til den kreds, vil Borinsky finde mig og fordre mig tilbake. Jeg er bare sikker, naar jeg er i klostret — tilbake hos søster Agate! Aa, bare jeg visste hvorledes jeg skulde komme dit!”

Hun gik ind mot byen og pinte hjernen med at finde en eller anden utvei. Hittil hadde spændingen holdt hende oppe, men nu holdt hendes mod paa at svigte hende.

Hun higet efter at komme ut av London — langt, langt utenfor rækkevidden av den mand, hvis magt hun hadde lært at kjende og som var en mand, for hvem saa mange mennesker bøide sig.

Pludselig begynte hendes hjerte at banke av glæde, for paa den anden side av parken saa hun en av disse skikkelser som er saa kjendt av mange i London, en skikkelse i graablaa kjole med stort, hvitt forklær og en stor, hvit kappe — en dragt der tilhørte en av disse gode kvinder som hører til en av de ældste og mest heroiske av de religiøse ordener. Veras øine fylt med taarer. For hende representerte denne søster alt hvad der var av godt, hjelpsomt og beskyttende.

„Jeg vil tale til hende. Hun vilde raade mig og si mig hvad jeg skal gjøre. Aa, jeg maa ikke tape hende av syne!”

Den hvite kappe var endnu et stykke borte og der var en bred vei imellem dem. Der kjørte ogsaa en mængde forskjellige kjøretøier frem og tilbake.

Den unge pike stod med hendene presset sammen og ventet paa at kunne komme over. Søsteren gik hurtig. Hun vilde bli borte for Vera hvis hun ikke skyndte sig.

Der kom et øiebliks ophold i trafikken, og nu skyndte Vera sig at springe over gaten. Idet hun gjorde det fik en mand som slentret om inde i parken øie paa hende. Han stanset og hans ansigt blev høirødt; saa lo han med en haard, triumferende latter. Med etpar skridt hadde han naadd Vera og i neste sekund hadde han stillet sig iveien for hende. Hun var forvirret og fortumlet. Mumlende en undskyldning vilde hun dreie utenom ham; men i det samme blev hendes haand grepet; en iskold, frygtelig angst gjennomrislet hende og med et skrik tumlet hun tilbake.

Det var Ivan Spravka som stod foran hende!

Enid Burlington sat i sit halvmørke væ-

relse. Hun sat som en statue. Slik hadde hun sittet siden hun var kommet tilbake fra sit sidste besøk hos sin mor. Siden det øieblik, da Sophie Burlington hadde negtet hende adgang til hendes mands værelse, hadde hun ikke gjort noget forsøk paa at komme ind til den syke.

Hun hadde ikke forlatt sine egne værelser, før en fortvilet bøn av Ellen, hendes mors trofaste kammerpike, hadde smeltet isen om hendes hjerte og vækket hende til handling.

Briscoe som skammet sig over sin øieblikkelige uvenlighet hadde med kjærlig deltagelse hjulpet sin ulykkelige frue med at forberede sig til det triste besøk.

Tilsløret og helt sortklædt var Lady Burlington gaat ut i det blændende solskin og stadig tætt tilsløret hadde hun staat ved sin mors seng. Sakkars Amy Saville hadde fundet sin befrielse i døden — døden ved egen haand.

„Hun ropte paa Dem. Deres naade,” hvisket Ellen, „like til det sidste øieblik. Hvor syk hun end var i hele gaar, forbød hun mig at la Deres naade vite noget om det. Hun vedblev at si at der var noget hun maatte si Dem, noget De burde vite.”

Ellen saa med taarefyldte øine paa „Miss Enid”.

„Der blir vel ikke gjort noget staahei ut av dette, hvad? Den stakkars, kjære frue vilde bli saa ulykkelig, hvis hun visste at der blev gjort noget som kunde vække opsigst.”

Enid Burlington knælte og bøide sit hode mot morens døde legeme. Lidelser og død hadde nu vist hende det virkelige ansigt, og det var ingen tilsyneladende ungdommelig kvinde, ingen feagtig sommerfugl som laa der foran hende. Hvis nogen hadde kunnet sprænge fortvilelsens jernbaand om Lady Burlingtons hjerte, saa maatte det ha været synet av hendes mor i døden — bevisstheten om at hendes mor hadde tat hemmeligheten med sig i graven, den hemmelighet som for hende representerte det eneste som livet endnu hadde at by hende. Hendes forstenede ro skræmte Ellen som visste at den ikke var naturlig. Hun uttalte sin angstelse for Nigel Burlington som saasart han hadde faat høre etterretningen om Mrs. Savilles død, var fulgt efter Enid for om mulig at være hende til hjelp.

„Sir, hun dør hvis hun ikke faar graate! Har De set hende, Sir? Hun ser rent gammel ut — hun som alltid saa ut som en ung pike, og hendes haar er blitt hvitt. Aa Gud, aa Gud — vi er blitt haardt rammet av skjæbnen! Jeg vet godt at min stakkars frue handlet uriktig, men hun er ogsaa blitt haardt straffet. Jeg hadde aldrig trodd at jeg skulde opleve en saa sørgelig dag.”

Nigel Burlington gjorde sit bedste for at der skulde bli stilhet om Mrs. Savilles død, men det lyktes ham ikke. Vi lever i en tid som higer efter sensation. Saa alle aviser var fulde av beretninger om Mrs. Savilles selvmord og man diskuterte ivrig hendes tilbøielighet for spil. Og de som hadde misundt Enid Burlington følte sig nu tilfredsstillt ved denne nye sorg der

blev lagt paa hendes skuldre. Bare nogen faa forblev trofaste.

Det ærgret Mrs. Darcy Burlington at merke at Enid endnu hadde nogen venner, at de rygter der gik om hendes vanære, endnu ikke hadde lukket alle hjerter for Sir Johns hustru.

Og med hensyn til Nigel var Sophie Burlingtons hjerte ogsaa fuldt av bitterhet. Hans mors haardhet og hjerteløshet vækket alt det ridderlige og ømme i hans natur tillive. Han visste at hans onkel var lykkelig uvidende om alt hvad der hændte, at selv om Enid hadde tilbragt hele dagen ved sykesengen, vilde han hverken ha følt smerte eller glæde ved det, men han følte at det var en grusomhet av hans mor at holde hans hustru borte fra ham og han gjorde alt hvad han kunde for at skjænke Enids forpinte hjerte trøst. Hver gang han gik ind til Enid, vækket synet av hendes mørke værelse, den forandring der var foregaaet med hendes utseende, og bevisstheten om at hun led saa meget, at hun ikke kunde graate, den dypeste medfølelse hos ham. Og efter hendes mors død begynte han at bli alvorlig angstelig for hende.

Briscoe fortalte ham at hendes naade hverken sov eller spiste.

„Hun sitter paa samme sted hele dagen, eller ogsaa bevæger hun sig omkring som en der gaar isøvne. Det er for meget for hende, Sir — enten dør hun, eller blir hun sindssyk, hvis hun ikke snart kommer ut av denne tilstand. Jeg er næsten ræd for at gaa fra hende om natten, men hun vil ikke tillate mig at bli.”

Nigels hjerte var i forveien saa tungt. Han hadde sin egen personlige sorg, sin tvil og sin frygt. En gang kjørte han ut til det hus hvor han hadde set Borinskys automobil kjøre hen den eftermiddag. Det var tre dage efter at hans onkel var blitt syk, og i alle disse tre dage hadde den unge pikes alvorlige, sørgmodige øine forfulgt ham, og det forekom ham som om de ropte paa ham om hjelp og beskyttelse. Men da han kom til huset, fandt han det lukket. Skjønt han banket paa i næsten en halv time, var der ingen som hørte ham og han kunde ikke opdage det mindste tegn paa liv noget sted.

Denne kjendsgjerning bestyrket ham bare i hans frygt for at Borinsky hadde skjult den unge pike, at de faa ord, han hadde vekslet med prinsen utenfor Perth House, da han hadde adlydt Lady Burlington og overbragt hendes budskap, hadde været som en advarsel til Borinsky. Og tanken paa at denne unge pike som han holdt saa meget av, var prisgit den samvittighetsløse Borinsky var frygteligere end alt andet for ham.

Mrs. Savilles død hadde gjort ham det klarere end nogensinde at i Borinsky hadde stakkars Enid en ubarmhertig og samvittighetsløs fiende.

Hvem kunde hjelpe mot en slik fiende?

Døden hadde forsegleet læbene paa den eneste som kunde kaste lys over fortidens hemmelighet, og skjønt Enids hjerte higet imot den, hvem hun gjenkjendte som sit eget kjøtt og blod, maatte der større beviser end dette for at faa Borinsky til at opgi den unge pike. Alt det mandige i Nigel oprørtes ved at denne unge kvinde, som trods alt det mystiske der omgav hende, var ham det kjæreste paa jorden, skulde holdes i fangenskap av denne mand. Han hadde ikke vovet at fortælle Enid om sin kjøretur og dens resultater; han delte kammerpikens frygt for at hendes forstand kunde ta skade, hvis hendes nerver blev utsat for endnu større spænding.

Dukkelises nye matrosdragt.

Hvordan den klippes og syes.

Det er nok saa længe siden Dukkelse har faat nye klær og da hun sikkert trænger til en forøkelse av sin garderobe, bringer vi idag mønster til en matrosdragt som enhver let kan sy til sin lille dukke. Er dukken stor klippes mønstret ut efter den optrukne linje, er det en mindre dukke klippes efter den punkterte linje.

Mønstrene til: blusen fig 1, skjørtet fig. 2, kraven fig. 3 og smekken, fig. 4 lægges alle paa dobbelt sammenlagt tøj med mønstrenes midtlinje mot tøiets bret og klippes ut. Klip ikke like ind til kan-

ten av mønstret, men ca. 1 cm. derfra saa der kan bli tøj nok til sommer. Krave og indfælding klippes helst av hvitt tøj, mens blusen og skjørtet bør være blå.

Blusen bestaar av ett sammenhengende stykke som foldes sammen paa midten oppe ved halsaapningen med vrangen ut. Den syes sammen i de to sømmene fra ærmene og langs sidene (se fig. 5) hvorpaa den foldes nedentil. Blusen vendes ret. Ærmene brettes op ved haanden, foldes og forsynes med etpar

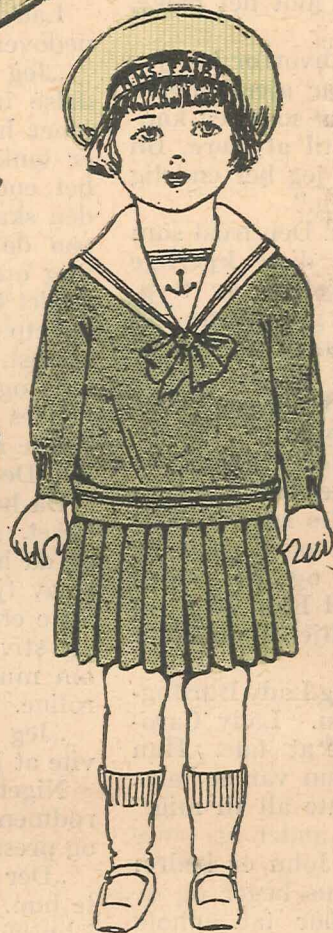
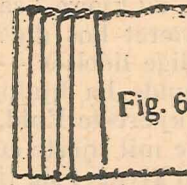
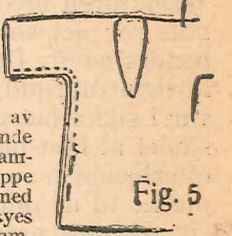


Fig. 3

Krave.

Tøiets bret.

Smekke.

Fig. 4

Tøiets bret.

Forstykke.

Bluse.

Ærme.

Fig. 1

Ryg.

Tøiets bret.

Hvis kjolen her er for stor, kan man klippe mønstrene mindre ved at følge den punkterte linje. Da vil de passe til en mindre dukke.

Lue.

Fig. 7

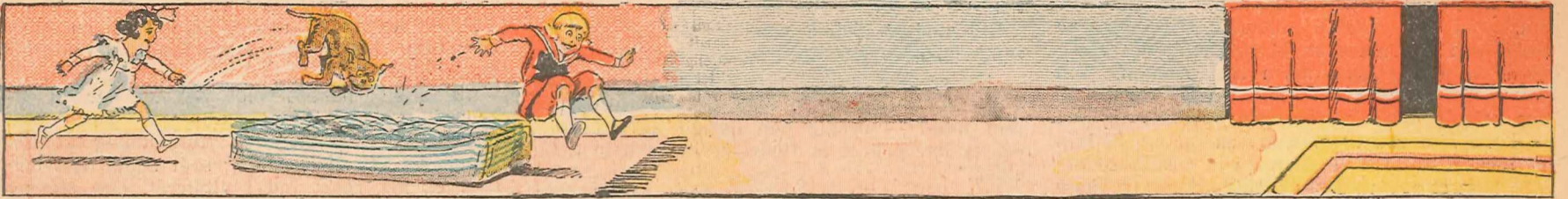
Lueband

Fig. 8

Fig. 2

Skjørt.

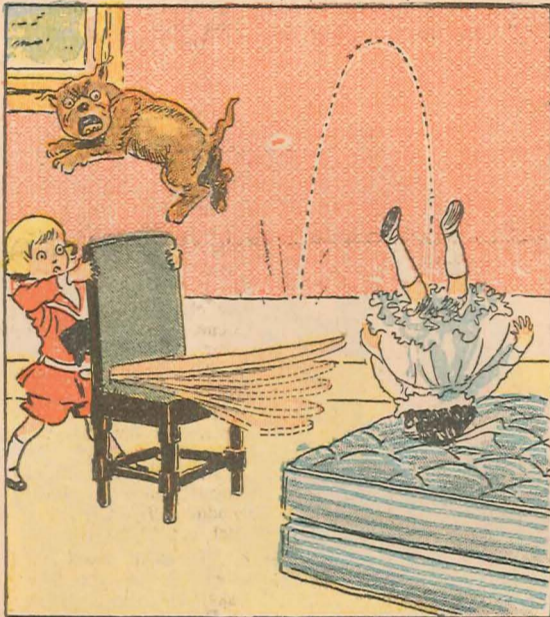
Tøiets bret.



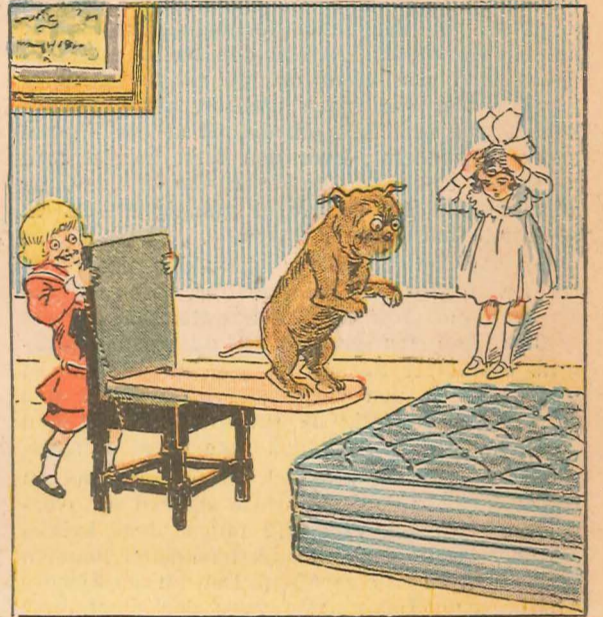
Da Buster Brown arrangerede stup fra springbrettet.



1. Buster: „Dette springbrettet jeg har laget av mors strykebret og stolen er mindst likesaa godt som springbrettet borte paa badet.” — Mariane: „Jeg skal prøve det, men hold godt fast paa stolen!” — Tiger: „Mon jeg ogsaa tør prøve springbrettet?”



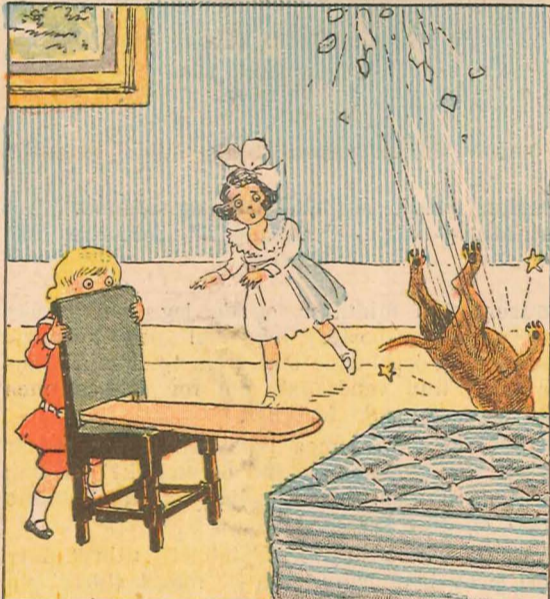
2. Buster: „Au! Der støtte du nok hodet mot havbunden, Mariane!” — Tiger: „Det ser livsfarlig ut, men jeg vil prøve allikevel. Her naar man da ihvertfald bunden!” — Buster: „Det gjør du! Og du har godt av at komme ut at svømme for engangs skyld!”



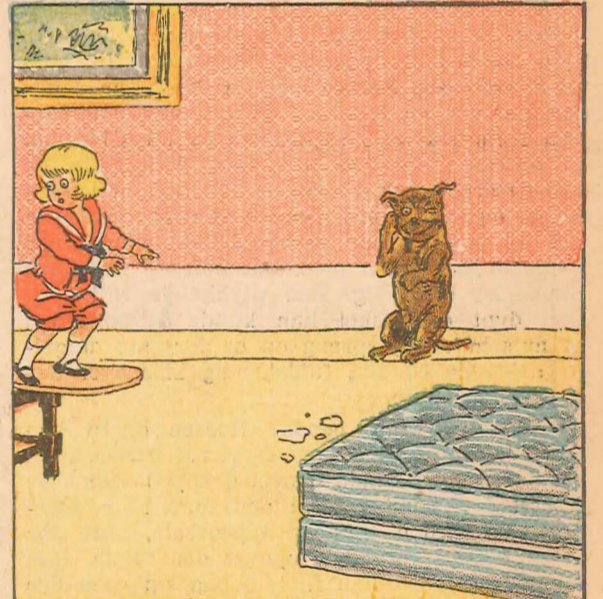
3. Mariane: „Du skal bare passe paa at du faar hodet op og benene ned, Tiger! Saa er det saa let som ingenting!” — Tiger: „Ingenting, sier du! Uh hvor jeg gruer mig!” — Buster: „Du er en ordentlig kujon, Tiger! Du er ræd for vandet, er du!” — Tiger: „En — ja —!”



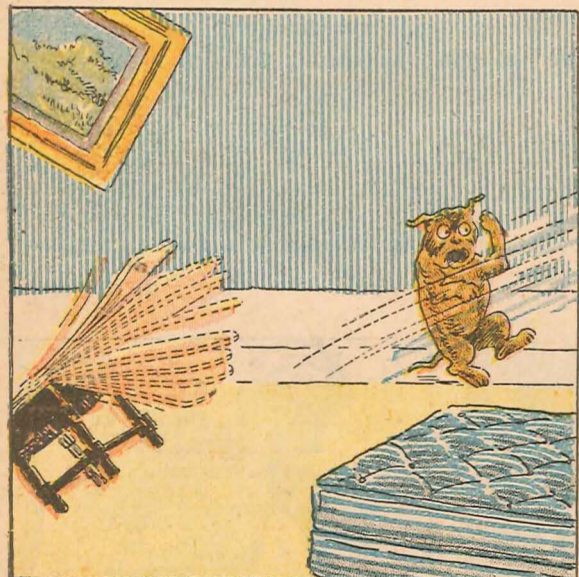
4. Buster: „Tre! Bums, der støtte du mot taket, Tiger! Der kan du selv se, det var bare fordi du var ræd for vandet!” — Tiger: „Au, au! Hodet mit! Bare jeg hadde latt være at prøve! Hjælp, hjælp! Dette gaar aldrig godt!”



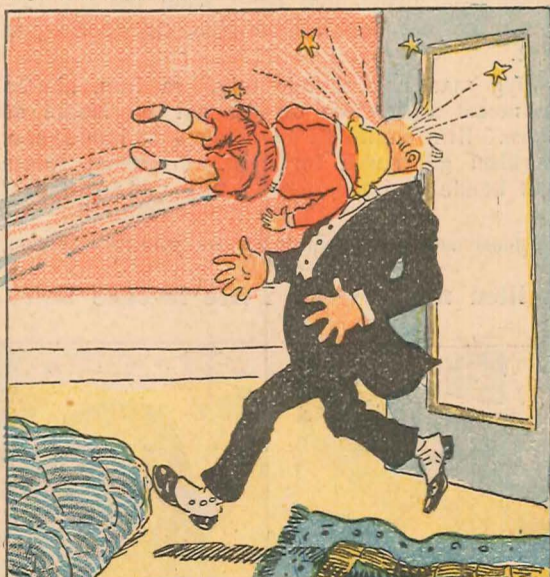
5. Mariane: „Men Tiger da, hvordan er det du bærer dig ad? Jeg sa jo at du skulde holde hodet op!” — Buster: „Ja, ogsaa skulde du naturligvis ikke hoppe ved siden av sofaen!” — Tiger: „Aa, aa, stakkars mig! Mit arme hode!”



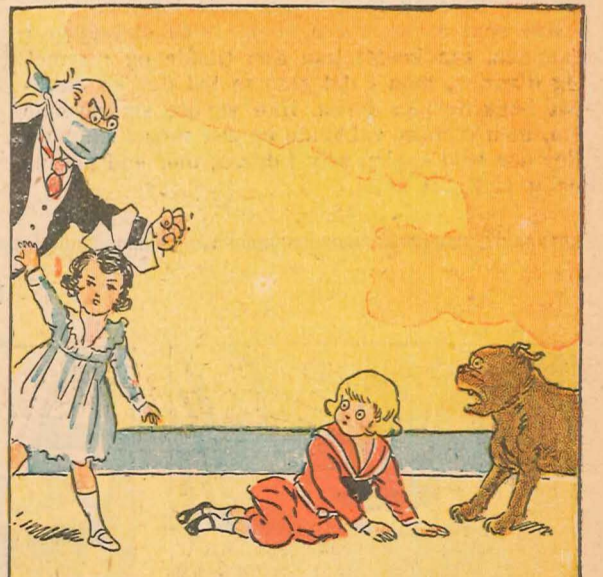
6. Buster: „Saa, nu er det min tur! Nu maa dere allesammen lægge merke til hvordan det verdensberømte dobbeltstup looping the loop utføres!” — Tiger: „Dobbeltstup! Jeg synes sandelig man har nok med enkeltstup!”



7. Tiger: „Du store kineser! Aldrig i mine levedager har jeg set et saadant stup! Gaar det godt, gaar alting godt! Men hvor blev det av dig, Buster? Du hadde jo fart som en raket der skal til maanen. Buster! Buster! Bare ikke —!”



8. Buster: „Bom! Hvad er dette?” — Onkel Johan: „Hjælp! Jeg blir myrdet!” — Buster: „Aa, er det dig, onkel! Jeg trodde det var væggen jeg støtte imot! Omforladelse, onkel! Vi 'ekte bare at vi stuper Ira det øverste springbrettet paa badet!”



7. Onkel Johan: „Jeg skal lære dig at leke, Buster! Nu vil jeg leke at jeg gir dig juling!” — Mariane: „Aa, onkel Johan, ikke slaa ham! Buster er saa morsom!” — Tiger: „Morsom!? Aa ja, det er naa som man tar det! Moroen er undertiden litt blandet.

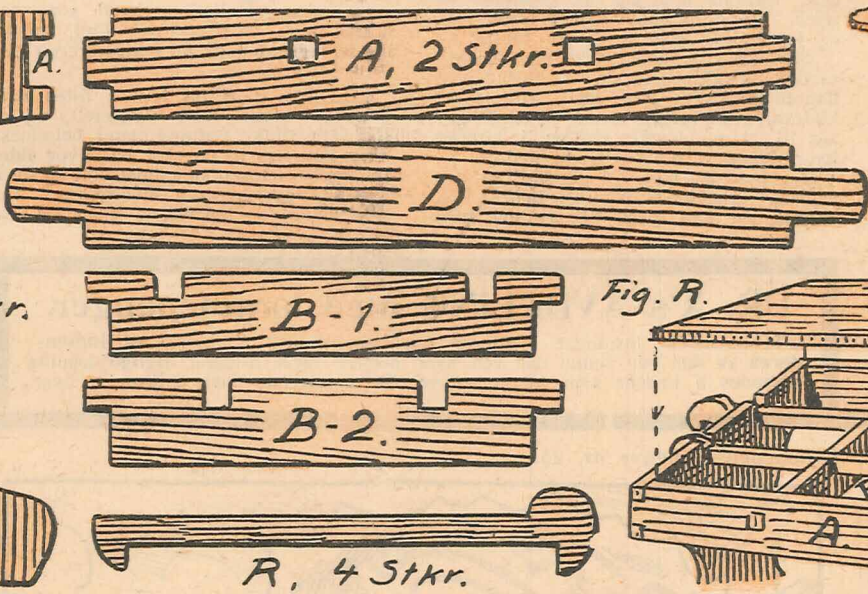
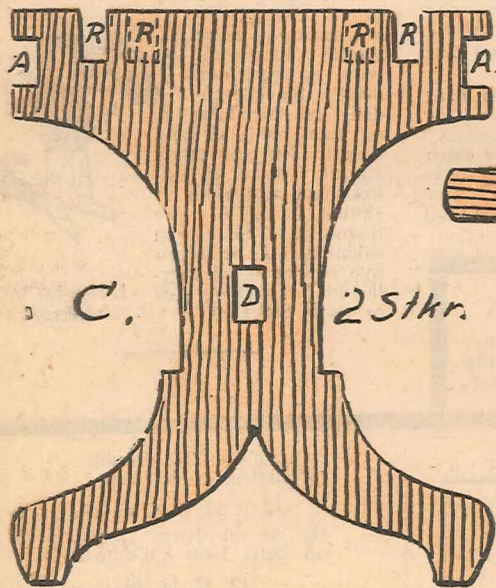
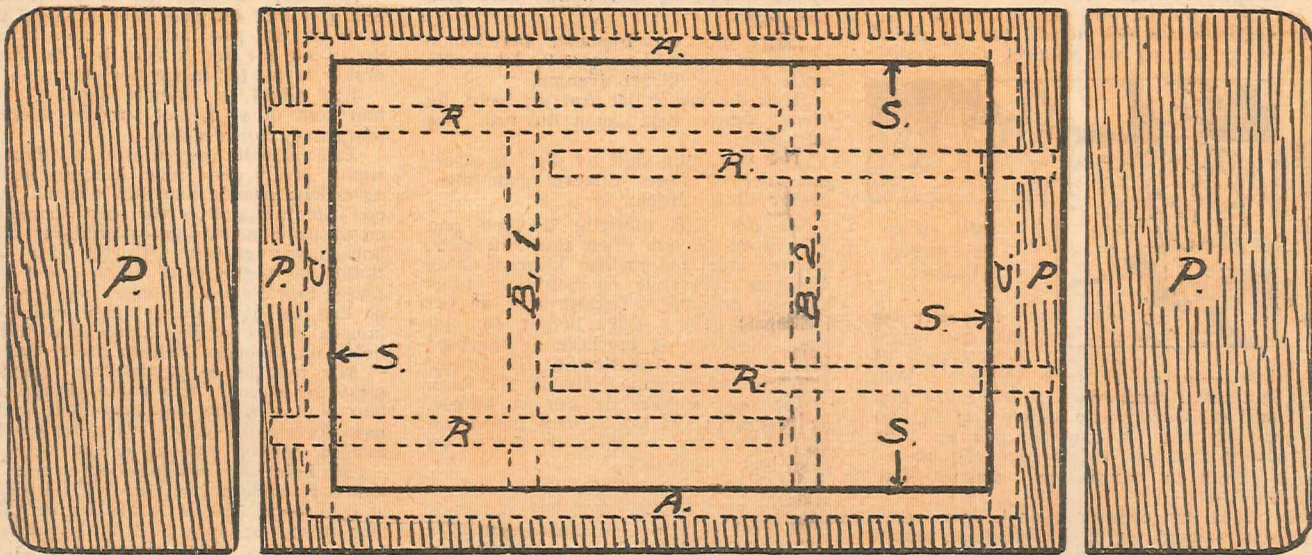
Dukkestuemøbler i empirestil.

Klaffebord med rigler, lænestoler og spisestuestoler. (Se nr. 6).

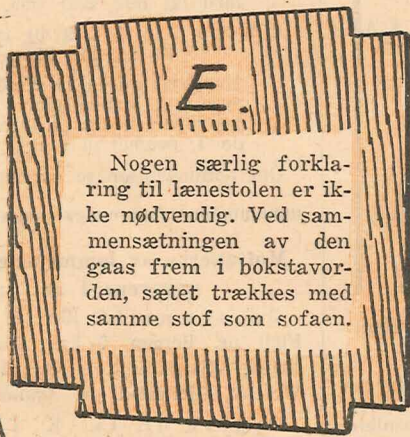
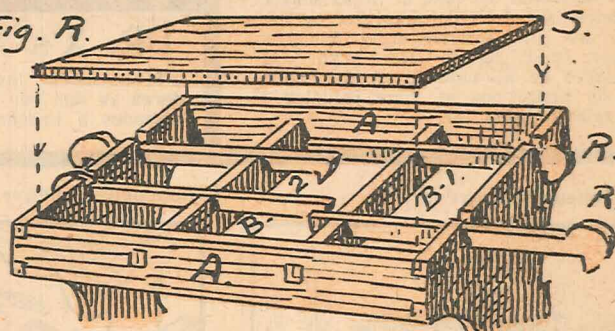
Bordet er et klaffebord med rigler.

Først sættes de to stykker B-1 og B-2 ind mellem de to langsidedestykker A, og derefter sættes de to „bordben“ C til. I de forskellige hak i overkantene av stykkene B og bordbenene nedlægges riglene R, som det ses i fig. R.

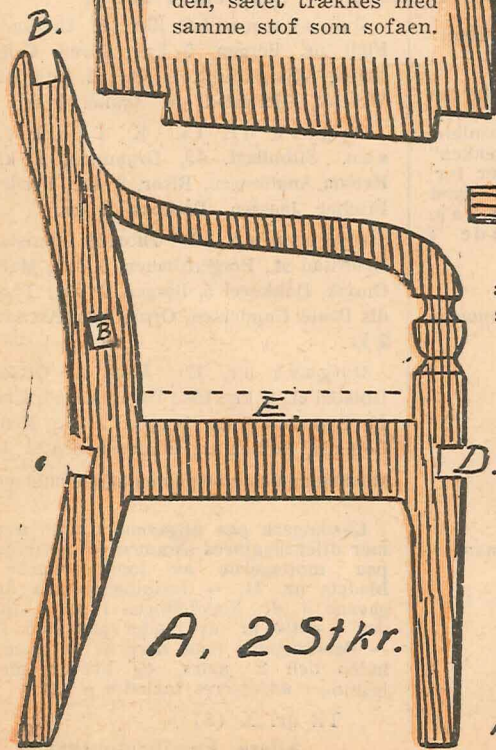
Derefter lægges en plate (S i tegningen av bordplaten) ned over riglene, og ovenpaa denne fastlimes den egentlige bordplate P, som er delt i tre deler, selve platen og klaffene. Istedendfor hængsler mellem den store plate og klaffene limes alle tre deler paa tyndt tøj, f. eks. sort shirting.



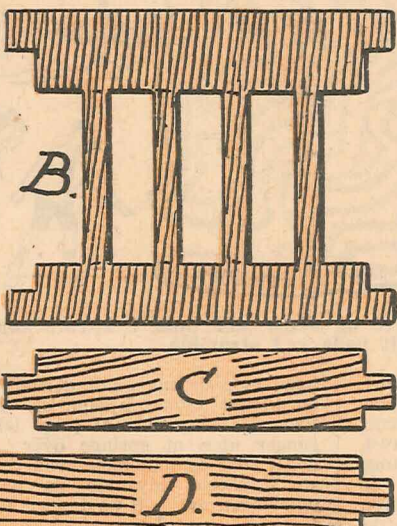
MODEL



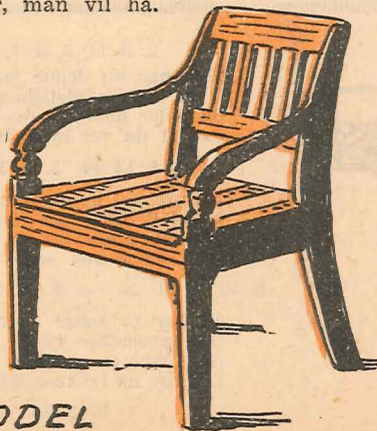
Nogen særlig forklaring til lænestolen er ikke nødvendig. Ved sammensætningen av den gaas frem i bokstavorden, sætet trækkes med samme stof som sofaen.



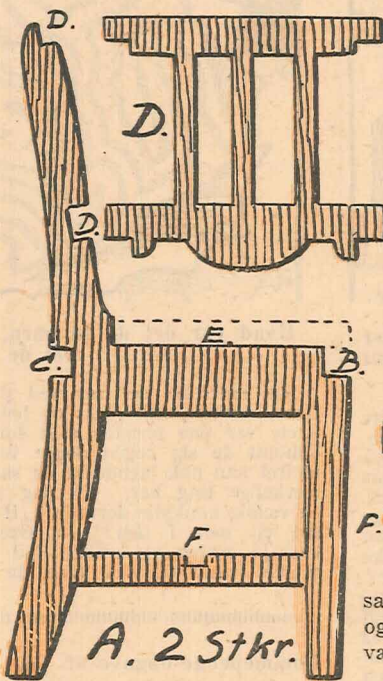
A, 2 Stkr.



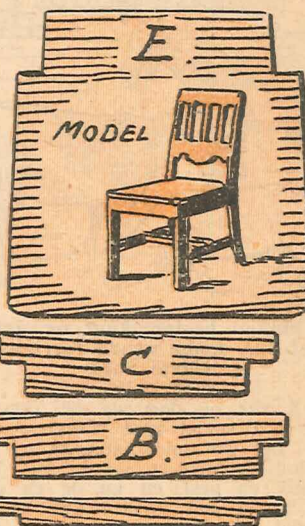
Det er mest praktisk paa en gang at skjære træet til til saa mange stoler, man vil ha.



MODEL



A, 2 Stkr.



Denne lille stol lages paa samme maate som lænestolen, og et antal av 6 stoler vil være passende.



I et senere nummer kommer ur og konsolspeil.

For at alle møblene kan bli nogenlunde ens i farven, tilraades det ikke at polere dem før alle møblene er samlet, og bagefter betrækkes sofa og stoler paa samme tid.



Etableret 1841.

Allcock's Plastre

ØRNE MÆRKET.

Verdens mest utbredte utvortes middel.



Mot hoste, forkølelse og svage lunger virker Allcock's plastre saavel forebyggende som lindrende. Forebygger at forkølelser sætter sig fast.

Gigt i skulderen lindres ved bruken af Allcock's plastre. Athleter bruker dem mod stive og ømme muskler.

Allcock's er det originale og ekte porøse Plaster. I over 60 aar har det været hovedmidlet mot alle slags smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabiliske.
TAG EN **Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)

FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Avertér i
„Nordisk Mønster-Tidende“



Ved gigt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influenza m. m.

virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og klinikere. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Obs! **Frimerkesamlere**, Obs!

50 stk. -forskjellige, bedre krigsmerker for kun 2 sv. kr. + porto.
H. Lichtenstein, A.-B.
Stockholm 3.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prisliste.

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevoage, barne- stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.



Mot gigt og krampe samt andre lidelser i benene

eller mot kolde, klamme og trætte føtter er vore amerikanske, elektriske indlæggssaaler et probat middel. Saalene virker paa de følsomme nerver under foten, hvorved de befordrer blodløpet, virker absolut smertestillende og holder benene passe varme baate sommer og vinter. Herved undgaas forkjølelse og mangeslags andre sykdomme. — Saalene føres i alle almindelige nummere og koster **kr. 5.40 pr. par.** Av forhandlere der fører dem nævnes:

Norsk medicinsk varehus, Akersgt. 53, Kristiania.
A/S »Sanitas«, Pilestr. 7, Kristiania.
Marth. Jacobsen, Gransen 17.
Trygve Vogt-Svendsen, Aalesund.
J. Knudsen & Co. A/S, Arendal.
B. Thorsen, Drammen.
Hagbart Jacobsen, Fr.stad.
Fr.stad bandage- & instrnm.forr. >

Kristian Østring, Gjøvik.
M. Hamburgs skotøisforretn., Lilleh.
A. G. Aalberg, skotøisforretn., Namsos.
S. Holtskog, Skien.
O. J. Andersen, Storhaugv. 19, Stav.
Einar Lehn, Nordregt. 12, Trondhjem.
Carl Stütkrath, Søndregt. 2, Trondhjem.
Hans Berg, Stenkjær.
»Sanitas«, Storgt. 35, Tønsberg.

Kan ogsaa erholdes direkte fra undertegnede **generalagentur for Skandinavia**, utenbys mot postopkrav eller forskudsbet. + porto. Oppgiv fotens længde.
MORSEAGENTURET, Ruseløkkeveien 12, Kristiania.

Tegn abonnement paa
Allers Familie-Journal
Nordens største og beste ukeblad

35 øre pr. numer. 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.

Jul. Heintz, Zimmermann, Leipzig. Quierstr. 26 28.

Lomme-, Væg- og Vække-Ure. Uhrkjæder, optiske Artikler m.m. kjøbes billigst i Skandinavia fra **Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige.** Illustr. Prislister gratis.



PHOSPHOR-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed, Nervesitet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.



Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.



Enkeltknappet vinterfrak med lue til gutter paa 2—4 aar.

Forstykkene i denne frak av stengraa klæde syes med innsatte lommer. De forreste kanter beklæses likesom kraven med ytterstof over et let mellemfor. Luen har en puld av klæde og en kant av kaninskind. Der medgaar 1 meter stof av 100 cm.s bredde. Mønsteret bestaar av 7 deler.

Fig. 1. Forstykke.
„ 2. Den halve ryg,
„ 3. Overærme.
„ 4. Underærme.
„ 5. Ærmeopslag.
„ 6. Den halve krave.
„ 7. Luepulden.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 8. Pris 15 øre.

NB. Utydning skrift volder feiltekstition.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM



Navnkundige kirker: St. Markuskirken i Venedig.

Selvbeherskelsens kunst.

Da europæerne efter opdagelsen av den nye verden kom i berøring med indianerne, det amerikanske steppelands vilde sønner, la de merke til at disse røde naturbarn blandt andre egenskaper var i besiddelse av en næsten utrolig selvbeherskelse. De samme iagttagelser er senere gjort av mange reisende, og selv om beretningene kan være litt vel romantisk farvet, blir det dog en uomstøtelig kjendsgjerning, at der gis indianere selv i vore dager som vedblir at være gaader for europæerne, ved den utrolige grad av likegyldighet de forstaar at la sine ansigtstræk og miner utvise, mens en sand storm av lidenskap raser i deres indre.

Men det er ikke bare overfor indianerne disse iagttagelser kan gjøres; det samme resultat faar man naar man ser tilbake paa kulturfolkene historie her i den gamle verden. Blandt de fint dannede grækere bestod der jo saaledes en filosofiskole hvis elever utdannedes til stoikere. De docerte blandt andet den lære, at det var uværdig for mennesket at staa under indflydelse av glæde og smerte, ihvertfald maatte deres miner ikke avspeile deres følelser — mennesket skulde være herre over seg selv. Deres første, ja, eneste forlangende til det tænkende menneske var at han skulde kunne beherske sig selv.

At man kan gaa for seg heri som i alt andet er givet. Man maa ikke som en berømt fransk statsmand i sin tid, mene at sproget er til for at skjule tankene, det er at kjøpe guld for dyrt. Men negtes kan det ikke at selvbeherskelse hos den av hvem en viktig avgjørelse var avhengig i mange tilfælder har vært underhandlinger til et sikkert maal.

Men hvorledes opnaar man at beherske sig selv?

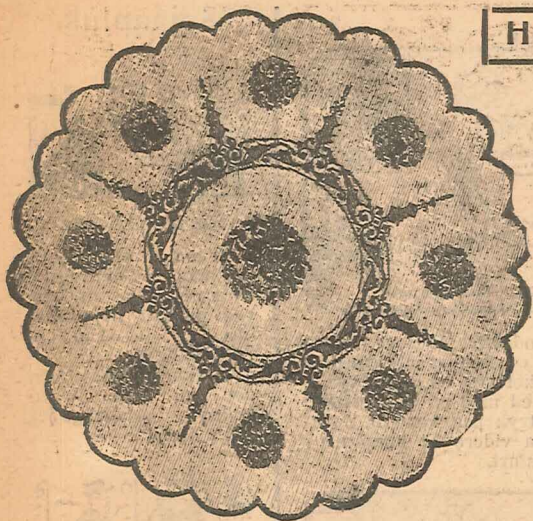
Det første og viktigste skritt er at prøve sig selv, at utforske sine egne tilbøieligheter, forsøke at holde unyttige følelser nede, bekjempe opprussende følelser og aldrig la sig lede bort fra det man selv har erkjendt for at være godt og riktig, selv om det blir

Hvad der interesserer damene.

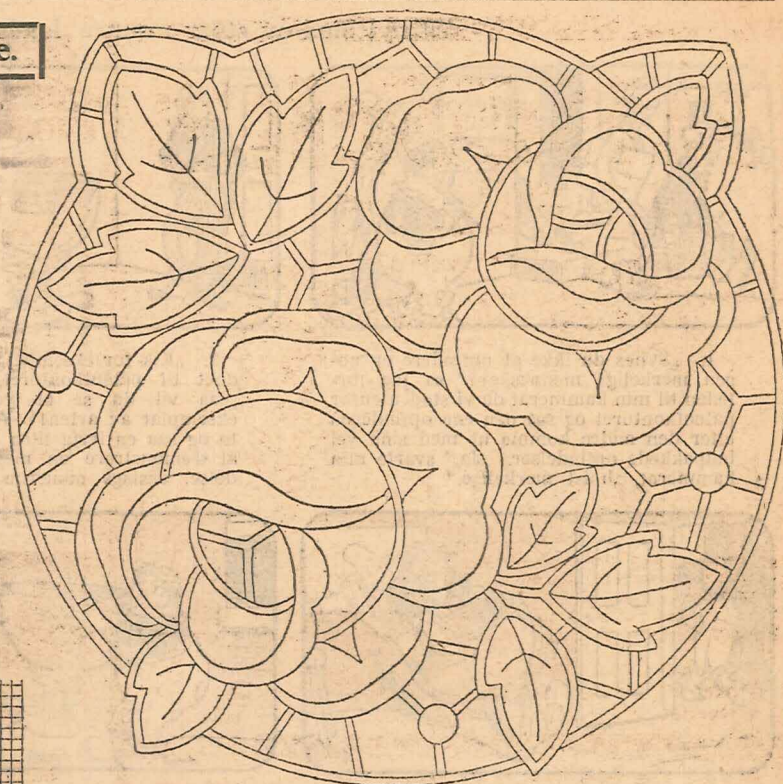
Rund serviet med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Servietten er 74 cm. stor i gennemsnit og udføres af hvitt hardangerstof, hvorpaa 9 vævtraader fylder 1 cm. Man broderer med tottraadet glansgarn i flere farver efter typemønstret bill. 2, og hvert korssting skal gripe over 2 vævtraader baade i hoiden og bredden. Tungene i kanten syes med knaphulssting. Man trækker derfor først en cirkel paa stoffet af 74 cm.s gennemsnit og tegner derpaa i denne de enkelte tunger, saaledes at den broderte, udløpende stav af midtmønstret sludig træffer i midten af hver tredje tunge. Derefter traakler man under med heksesting, broderer tungene og klipper stoffet utenfor bort.



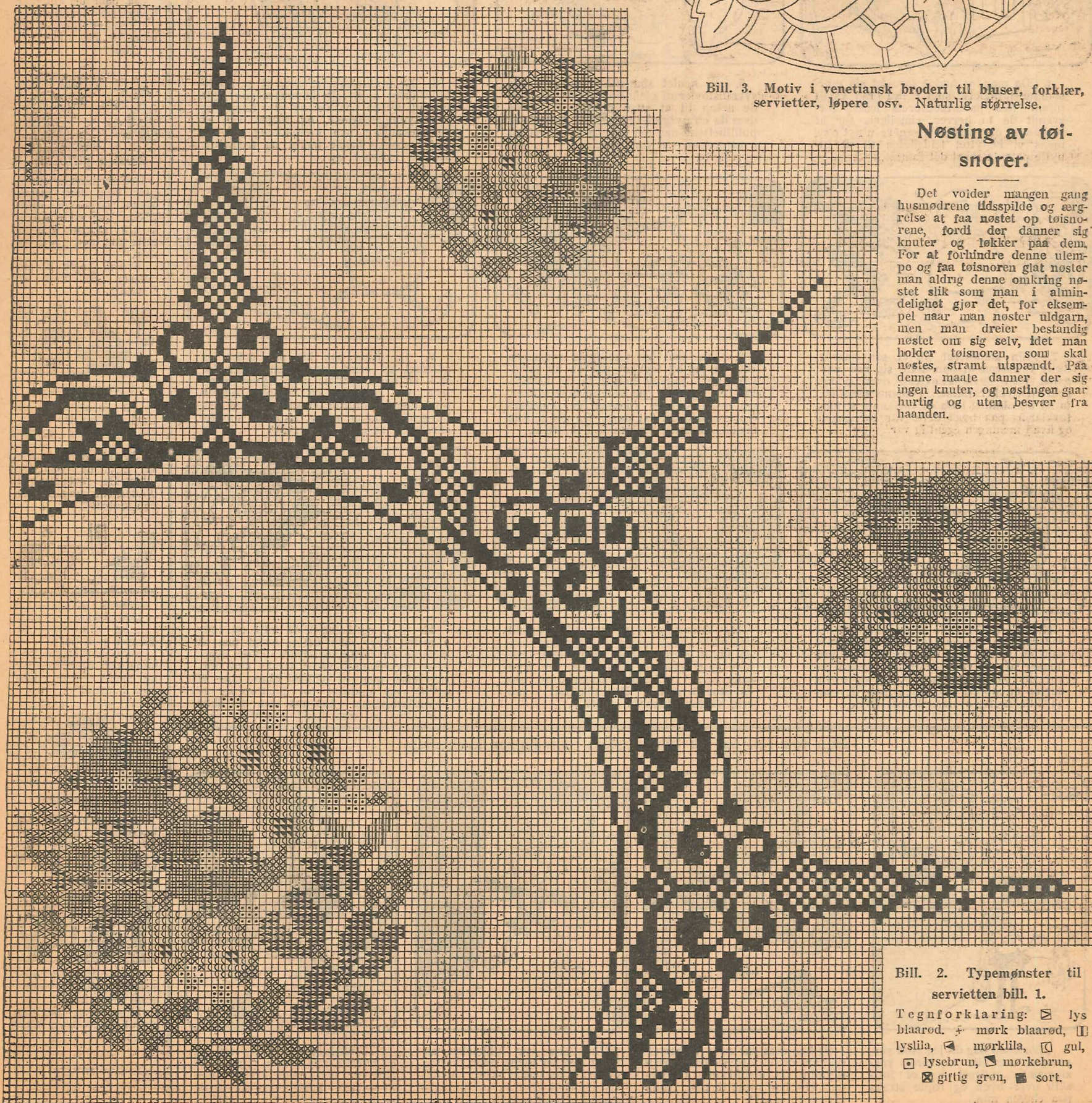
Bill. 1. Rund serviet med korsstingsbroderi. 74 cm. stor.



Bill. 3. Motiv i venetiansk broderi til bluser, forklær, servietter, løpere osv. Naturlig størrelse.

Nøsting av tøisnorer.

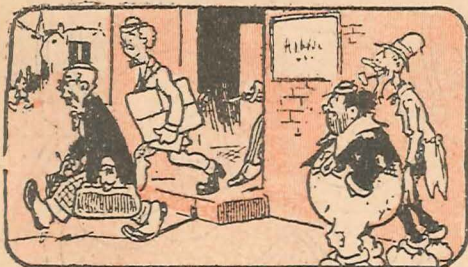
Det voider mangen gang husmødrene Udsspilde og ærgrelse at faa nøstet op tøisnorene, fordi der danner sig knuter og løkker paa dem. For at forhindre denne ulempe og faa tøisnoren glat nøster man aldrig denne omkring nøstet slik som man i almindelighet gjør det, for eksempel naar man nøster uldgarn, men man dreier bestandig nøstet om sig selv, idet man holder tøisnoren, som skal nøstes, stramt utspændt. Paa denne maate danner der sig ingen knuter, og nøstingen gaar hurtig og uten besvær fra haanden.



Bill. 2. Typemønster til servietten bill. 1.

Tegnforklaring: lys blaarød, mørk blaarød, lyslila, mørklila, gul, lysebrun, mørkebrun, giftig grøn, sort.

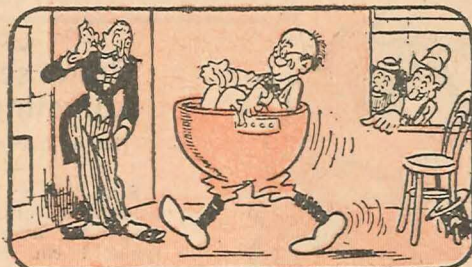
Et nyt blad av etpar muntre landstrykeres interessante dagbok.



1. „Synes du ikke at opfindere er nogen mærkelige mennesker?“ sa jeg forleden til min kammerat da vi stod utenfor patentkontoret og saa den ene oppfnderen efter den andre komme ut med sine vel indpaktede oppfindelser. „Ja,“ svarte min kammerat, „hoist merkelige.“



2. „Kik for eksempel ind gennem vinduet til patentkontoret,“ fortsatte han, „saa vil du se et yderst interessant eksempel av arten!“ Vi tittet ind begge to og saa en ivrig liten mand i færd med at demonstrere en meget genial oppfindelse: enslags moderne svymilstøvler.



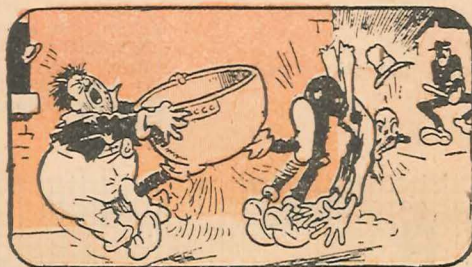
3. De var slik indrettet at naar man satte sig op i den øverste skaalformede fordykning og trykket paa en knapp spærte apparatet avsted med en almindelig promenadefart. Et tryk paa knapp nr. 2 ga sterkere fart og saa videre til knapp nr. 4 som ga hurtigtogsart.



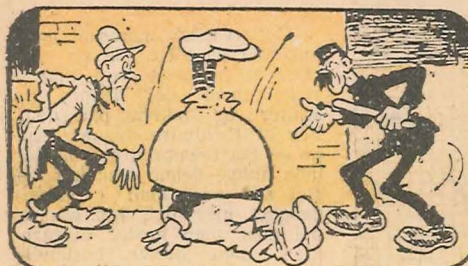
4. Da manden hadde forevist sin morsomme oppfindelse som i høi grad vandt bifald hos patentkontorets leder, forsvandt de to herrer, rimeligvis for at forhandle om patentets senere utnyttelse, mens vi benyttet leiligheten til at utnytte patentet med det samme.



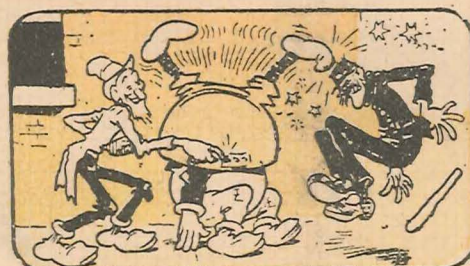
5. Vi hentet simpelthen de moderne svymilstøvler ut gjennom vinduet og skulde netop til at stige op for at prøve dem da en nysgjerrig og allfor tjenstivrig politibetjent nærmet sig og forsinket os i utførelsen av vor plan.



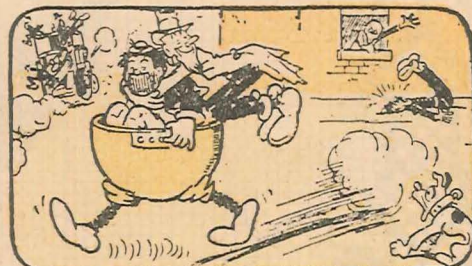
6. Av forskrækkelse over at se politikonstablen kom min kammerat og gode ven til trykke paa en av startknappene paa svymilstøvlene, og følgen var at de mekaniske ben øieblikkelig ga sig til at sparke baade bakut og fremetter saa de rammet os.



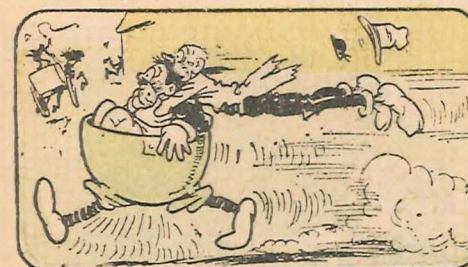
7. Min kammerat fik et saa haardt dunk i maven at han satte sig ned paa gaten med svymilstøvlene over hodet som en dykkerklokke. I denne situation fandt konstablen ham og forlangte straks forklaring paa hvad dette var for noget og hvad meningen egentlig var.



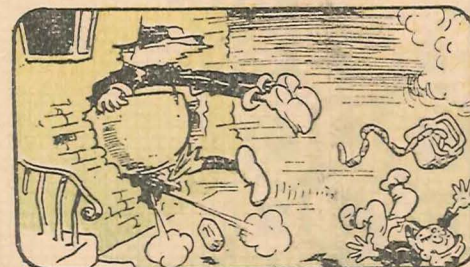
8. „Nu skal jeg vise hvad meningen er!“ sa jeg og trykket paa en av knappene, og i samme øieblik ga de mekaniske ben sig til at gaa som trommestikker, og hvert øieblik rammet de konstablen i hodet saa det sang. Og det gjorde manden aldeles fortumlet i hjernen.



9. Og mens han laa paa gaten og summert sig efter denne behandling fik vi i en haandvending bragt svymilstøvlene paa ret kjøl og hoppet begge to oppi dem, hvorefter vi satte avsted paa høi-gear nedover gaten, hvor vi spredte skræk og rædsel paa vor vei.



10. Til at begynde med syntes vi det var rasende morsomt at fare slik avsted som en vind. Men det var jo ikke meningen at vi vilde tilbringe resten av vori liv paa denne maaten, og vi prøvet derfor at stoppe maskinen, men det var os ikke mulig at faa stanset den.



11. Vi satte nu vort haab til at maskinen vilde stanse av sig selv for der skedde noget sammenstød, men dette haab blev gjort grundig tilskamme, for pludselig lørnet vi med voldsom kraft mot en stor bygning. Der gik hul i muren, vi for gjennom hullet . . .

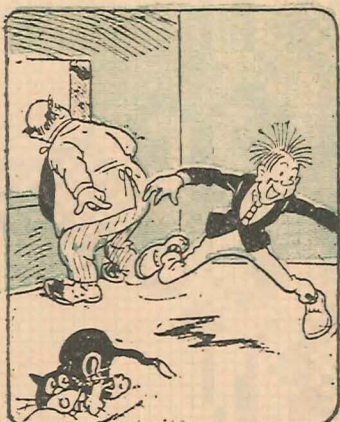


12. . . og befandt os med ett inde i retten hvor man netop holdt paa at domme en farlig forbyrder. Vor uventede tilsynekomst vakte straks stor forstyrrelse, men et øieblik efter blev vi grepet og anklaget for bortførelse av svymilstøvlene. Akkurat som det ikke var støvlene som hadde bortført os!“

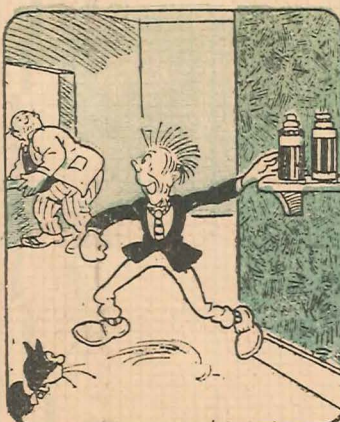
Han tok feil og fikk blækflasken istedenfor kikkerten.



„Forleden dag da jeg stod ved vinduet,“ fortæller kontorets yngstemand, „opdaget jeg et luftskib over byen og ropte straks paa chefen min.“



Og han som var en ivrig beundrer av disse luftens herskere skyndte sig øieblikkelig til vinduet idet han ropte til mig: „Hent kikkerten min!“



Uheldigvis var kikkerten anbragt paa en hylde hvor der ogsaa stod en flaske blæk, uheldigvis lignet kikkerten og blækflasken hverandre, og . . .



. . . uheldigvis tok jeg feil og ga chefen blækflasken. Han satte den for øiet, vilde trekke den ut — trak korken ut istedet og — ja resten sees av billedet!“

Smaapluk.



En musikhader.

Fruen (i selskap, til sin mand): „Men Josef, hvorfor sitter du der ved pianoet hele aftenen . . . du kan jo ikke spille?“

Manden: „Nei! Men det kan heller ingen anden . . . saalænge jeg s'itter her.“



„Kan du laane mig ti kroner?“

„Ja, naar jeg kommer hjem fra Rusland.“

„Tænker du paa at reise til Rusland?“

„Nei!“



Kirsten giftekni.

Den fremmede herre: „Jeg kan ikke utstaa allfor begavede unge piker. Jeg vilde aldrig kunne tænke mig at gifte mig med nogen av dem.“

Fruen (sagte til sin datter): „Se dum ut, Emma!“



Gjennemskuet.

„Et eneste kys av Dem, froken Dora . . . saa vilde jeg gjerne dø!“

„Jo tak, den kjender vi . . . og baktefter vilde De fortsatte at do den ene gangen efter den andre!“



Mennem vennuer.

„Du bærer jo sorg . . . og allikevel vil du gaa paa bal?“

„Man sorger da virkelig med hjertet — ikke sandt — og ikke med benene!“



En annonse.

„Jeg anbefaler mig herved til private og handlende. Erbødigst Frida Willig, usynlig haarnetfabrikantinde i alle farver.“



Hun: „Manden blev skapt først, kvinden kom efter ham.“

Han: „Ja, og hun har været efter ham alltid siden.“

Sporene reddet ham.



1. Den verdensberømte cowboy Buster Bill var saa ivrig optat med at tilberede sin aftensmat at han ikke la merke til at etpar rødhuder var paa krigsstien og listende og snikende nærmet sig hans leir.



2. Og før Buster Bill viste ord av det hadde de to rødhudene ved etpar vellykkede lassokast gjort Buster Bill uskadelig, idet han var ute av stand til at røre armene. En kjedelig situation for Bill!



3. Surret til et træ maatte han staa og se paa at den ene av rødhudene ga sig til at koke Bills aftensmat færdig mens den anden med haanlige og spottende ord yderligere forøket stakkars Bills kvaler.



4. Men Buster Bill hadde været ute for det som var værre og var kommet godt fra det tidligere. Skulde han virkelig maatte gi op her? Skulde ikke en cowboy overgaa to rødhuder i klokskap? Han hadde jo sporer!

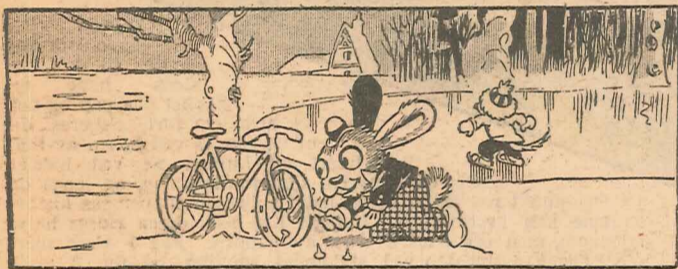


5. Og dem brukte han saa godt at han i løpet av kort tid fik filt taugene over uten at rødhudene merket det, og en-to-tre var han over dem med en spændt pistol i hver haand. Hands up!

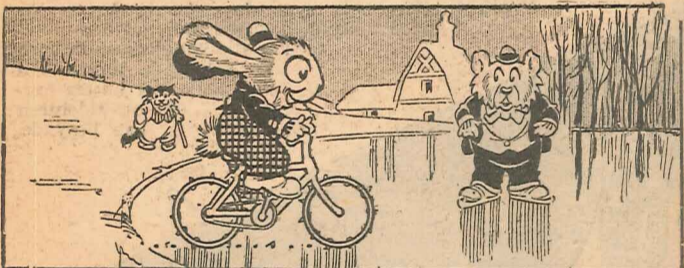


6. Nu var dei rødhudernes tur til at bli bundet til træet og de hadde ingen sporer at befri sig med. Nu kunde Bill uforstyrret nyde sin aftensmat som rødhudene saa elskværdig hadde kokt færdig for ham.

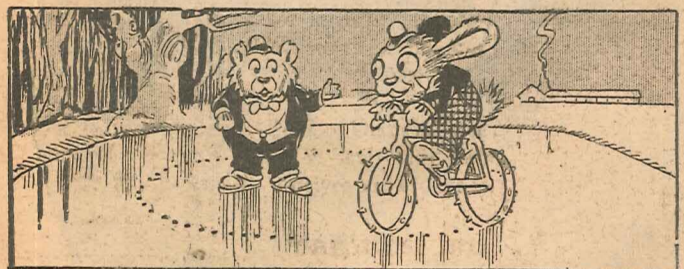
Den nye opfindelsen prøves.



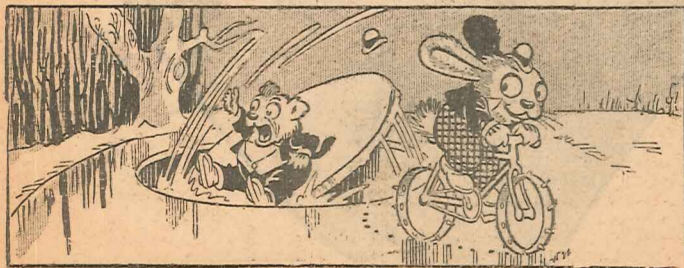
1. „Nu skal jeg vise folk hvorledes man cykler paa isen,“ sa Peter kanin og slog spiker i fælgene paa sin cykkel.



2. Og saa red han stolt avsted over deu glatte isflaten — til stor forbauselse for Jokum bjørn.



3. Peter kanin laget den nydeligste cirkel med sine spikerspor utenom Jokum bjørn som blev stadig mer og mer forbauset.



4. Da cirkelen var sluttet knak den runde isskiven av, og Jokum bjørn faldt i vandet, mens Peter kanin skyndsomst forsvandt.

Denne Patent-lommesaks gratis!
Indeholder 18 forskellige værktøj!



Som reklame for vort firma bortsælger vi denne fint forniklede Patent-lommesaks „Universal“ med tilhørende elegant læderetui samt 50 stk. fint utførte prospektkort for tilsammen kun 6 kroner. Alene de 50 prospektkort er beløpet værd. Har De ikke anvendelse for kortene, staar det Dem naturligvis frit at sælge disse blandt venner og bekendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 6 kroner for alle 50 kort, og saksen kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er yderst fine og vakker kolorerte seriekort, gratulationskort og platinkort (fineste nyheter 1921). Patent-saksen kan bekvemt bæres i lommen, saa at den altid er ved haanden; den er derfor enestaaende praktisk og uundværlig. Den benyttes som: Saks, kniv, cigarsaks, knaphulsaks, neglefil, lineal, centimetermaal, skruetrækker, cigarkasse-aapner, hammer, rørtang, glasskjærer, glasbrækker, staastraadsaks, radérkniv, kopihjul, patronutrækker og stereoskop. — At folk er særdeles tilfreds med vor betjening, beviser de i hundreder tal modtagne taksigelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at ogsaa De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saafremt De ikke er fuldt ut tilfreds ved mottagelsen av vor pakke, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbage.

Bestillingsseddel til A. F. J. P.

Varemagasinet A/s Kristiania.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav en Patent-lommesaks „Universal“ og 50 stk. fint utførte prospektkort til den billige pris av 6 kroner for alt tilsammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere pakken og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldtut tilfreds.

Navn:

Adresse:

Obs.! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen av pakken.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ „ 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Til vore Abonnenter leverer vi
**Tilskaarne Snitmønstre
og Broderimønstre**
for 35 Øre pr. Stk. mod Indsendelse af Bestillingsseddelen til Ekspeditionen.

10 Kroner
for 5

En av Handelsbankens sparesedler koster 5 kroner. Den dag den kjøpes begynder den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Den kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst De behøver penge, men Iar De den staa, vokser den til det dobbelte.

Sparesedlerne kan faas ved alle Handelsbankens kontorer for kr. 5, eller pr. post for kr. 5,30. (Sparesedler for større beløp kan ogsaa faas).

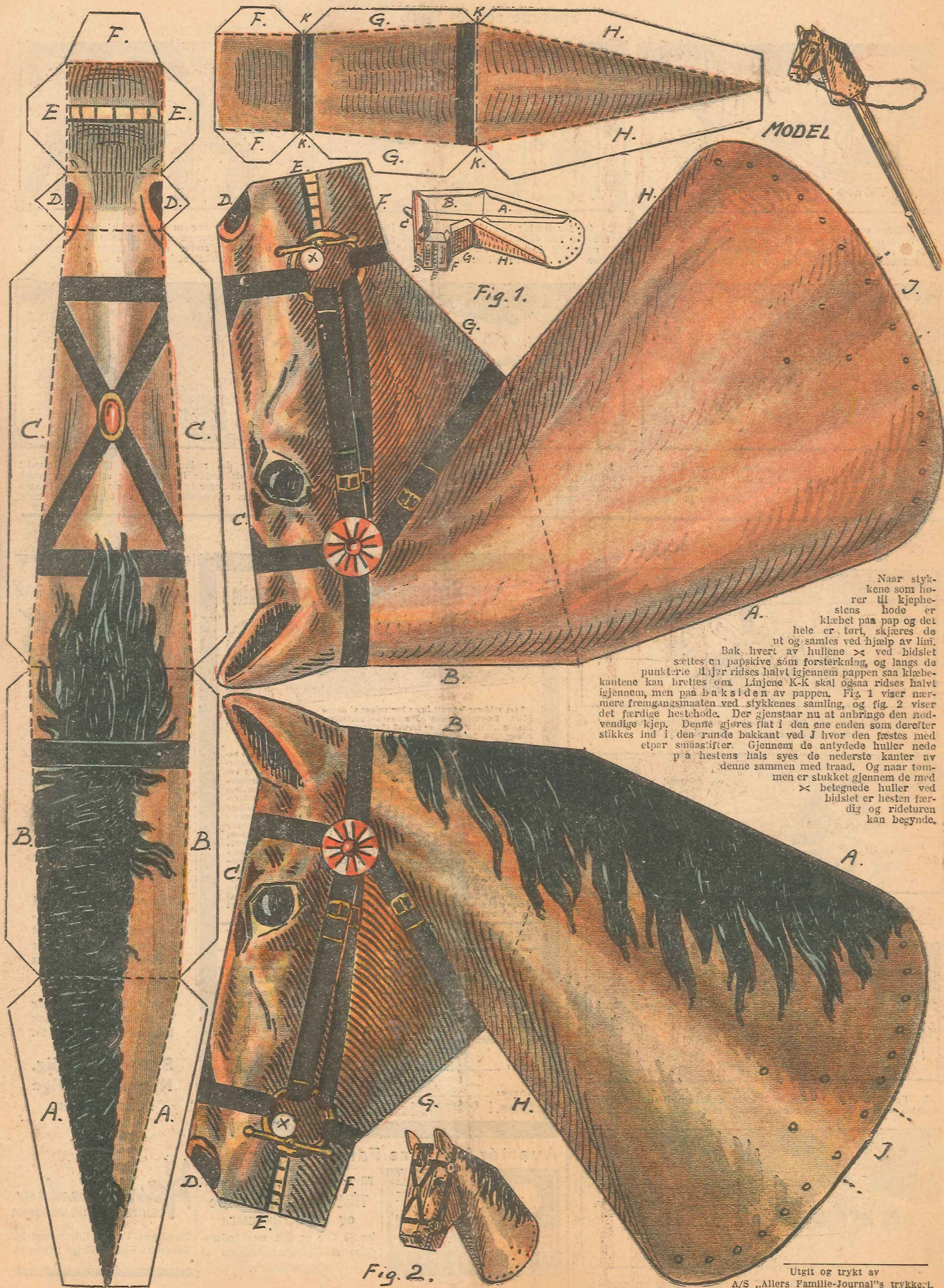
Send os Deres adresse idag og vi skal sende Dem vor brosjyre »10 kroner for 5«.

Spar mest mulig, Kjøp flest mulige sparesedler.

De vokser.

Handelsbanken
DEN NORSKE HANDELSBANK
Trondhjem, Bergen, Kristiansund N.
Kristiania: Kirkegt. Brogt. Schous pl.

En hjemmelaget kjephest.



Naar stykkene som hører til kjephestens hode er klæbet paa pap og det hele er tørt, skjæres det ut og samles ved hjælp av lini. Bak hvert av hullene x sættes en papskive som forsterkning, og langs de punkterte linjer ridses halvt igjennem pappen saa klæbekantene kan brettes om. Linjene K-K skal ogsaa ridses halvt igjennem, men paa baksiden av pappen. Fig. 1 viser nærmere fremgangsmaaten ved stykkenes samling, og fig. 2 viser det færdige hestehode. Der gjenstaar nu at anbringe den nødvendige kjep. Denne gjøres flat i den ene enden som derefter stikkes ind i den runde bakkant ved J hvor den fæstes med etpar småstifter. Gjennem de antydede huller nede paa hestens hals syes de nederste kanter av denne sammen med traad. Og naar tømmeren er stukket gjennem de med x betegnede huller ved bidslet er hesten færdig og ridturen kan begynde.

Fig. 2.